

PULKIM ANT KELIŲ

Už katalikų Tradiciją

Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos leidinys Lietuvai

Kaune įkurtas Šv. Pijaus X Brolijos prioratas
Tradicinės Mišios aukojamos Kaune jau kasdien
Šv. Pijaus X Brolijos vadovo vizitas Lietuvoje
Kodėl Bažnyčia nepasmerkė komunizmo?
Trys šiandieninės kunigijos žaizdos

Nr. 13 - 2004 vasaris

Brangūs tikintieji!

Po keleto metų lankymosi Lietuvoje, šv. Ignaco rekolekcijų, konferencijų ir maldinių kelionių organizavimo Brolija galiausiai įsteigė savo prioratą šioje šalyje. Nuo rugsėjo jame dirba kaunietis kun. Edmundas Naujokaitis, kun. Werner Bösiger iš Šveicarijos ir Jūsų tarnas iš Belgijos.

Visi mes turime tokį patį kunigystės idealą, kurį gavome iš monsinjoro M. Lefebvre. Savo kunigų ugdyme jis griežtai laikėsi Vatikano dokumentų dėl dvasinio ir intelektualinio seminaristų formavimo. Jis atmetė visa, kas galėtų iškreipti šį kunigystės idealą: Vatikano II Susirinkimo skelbtą *aggiornamento* dvasią, kuri yra pasaulio, o ne mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dvasia, taip pat nescholastinę filosofiją ir teologiją bei modernistinį neapibrėžtumą kalbant apie mūsų šventojo tikėjimo dogmas.

Mons. Lefebvre visada pabrėždavo, kad kunigas yra „kitas Kristus", nes jis pratęsia Viešpaties Kalvarijos auką nekruvinu būdu. Kunigas nėra žmonių linksmintojas ar bendruomenės vadovas. Kad tai suvoktų, jis turi kalbėti Romos brevijorių, o ne naujų maldų ir sutrumpintų psalmių rinkinį, jis privalo nuolat apmąstyti katalikų tikėjimo paslaptis ir mylėti Rožančių. Tik taip jo dvasinis gyvenimas remsis dogmomis, o ne jausmais ar nuomonėmis. Tik tuomet jis galės mokyti žmones, padėti jiems dalyvauti šventojoje Mišių aukoje ir per ją pritaikyti savo gyvenimus prie Jėzaus. Tada tikintieji galės sekti mūsų Viešpatį ir pašventinti save pagal Švč. Trejybės valią.

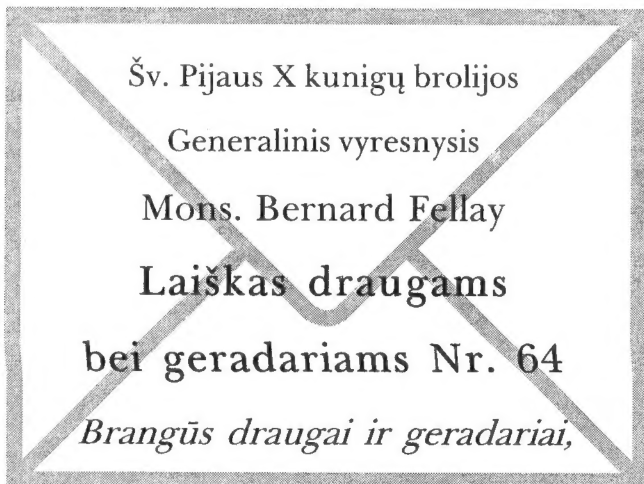
Tegu Brolijos ir jos kunigų buvimas išeina į naudą Lietuvos tikintiesiems, tegul prisideda prie Šv. Romos Katalikų Bažnyčios išaukštinimo ir didesnės Švč. Trejybės garbės.

Jūsų Kristuje

Joseph Verlinden

kun. Joseph Verlinden

2003 lapkritis

Šv. Pijaus X kunigų brolijos

Generalinis vyresnysis

Mons. Bernard Fellay

Laiškas draugams bei geradariams Nr. 64

Brangūs draugai ir geradariai,

Tradicija ir modernizmas

Komentuodamas incidentą, įvykusį dėl skirtingos nuomonės į kolegializmą Vatikano II Susirinkime, vyskupas Henrici pareiškė, kad tai "galų gale atskleidė opoziciją, kuri susidarė tarp dviejų skirtingų ir visiškai tarpusavyje nesuderinamų teologinių tradicijų“ [1]. Šis trumpas pasakymas nėra vien nereikšmingas ir atsitiktinis komentaras. Jis glaustai apibūdina didžiulę tragediją, kuri Bažnyčioje tęsiasi pastaruosius keturiasdešimt metų. Vyksta negailestinga kova tarp dviejų skirtingų tarpusavyje nesuderinamų idėjų. Čia ant kortos pastatyta ne kas kita, o kryptis, kuria eina Bažnyčia.

Praėjus penkiolikai metų po Susirinkimo, popiežius Paulius VI savo draugui Jean‘ui Guitton‘ui pasakė beveik tą pačią mintį: „Dabar Bažnyčioje viešpatauja didžiulė netvarka bei kyla pavojus pačiam tikėjimui. Kai aš žvelgiu į katalikišką pasaulį, mane gąsdina tai, kad nekatalikiškas mąstymo būdas, atrodo, įsigali pačioje katalikybėje, ir gali atsitikti taip, kad šis nekatalikiškas mąstymas ateityje paims viršų, nors jis niekada neatstovaus Bažnyčios nuomonės. Mažoji kaimenė turi išlikti, kokia maža ji bebūtų“ [2]. Kiek anksčiau popiežius savęs klausė, ar tik mes negyvename paskutiniais laikais.

Arkivyskupas Lefebvre savo 1974 m. lapkričio 21 d. deklaracijoje,

Modernistinio mąstymo būdo vaisiai - naujoji liturgija, kurioje sunku beįžvelgti Kryžiaus auką bei naujoji „bažnytinė" architektūra (altorius ir tabernakulis), pritaikyta tokiai liturgijai. Ar TAI Viešpats liepė daryti Jo atminimui?

išreikšdamas savo nepajudinamą priklausomybę amžinajai Romai ir taip pat tvirtai atmesdamas modernistinę Romą, kalbėjo tą patį.

Visų trijų čia cituojamų asmenų nuomonių atitikimas tikrai sukrečia, ypač, kad šios nuomonės kyla iš visiškai skirtingų pozicijų. Visi trys mato, kad egzistuoja ypatingas susirėmimas tarp dviejų mąstymo būdų, tarp dviejų pasaulėvaizdžių, kurie niekaip nesiderina tarpusavyje, tačiau abu egzistuoja Katalikų Bažnyčioje. Vienas jų yra tradicinis katalikų magisteriumas, kurio Bažnyčia visada ir visur mokė. Tai katalikų tikėjimas ir visa, kas iš jo kyla. Kitas – tai modernistinis mąstymo būdas, pasmerktas šv. Pijaus X kaip evoliucionistinis bei agnostinis. XX a. pradžioje jis tik kėlė grėsmę, tačiau to pačio amžiaus antroje pusėje jis virto tikra gangrenuojančia žaizda, nuodijančia visą Bažnyčios gyvenimą. Vatikano II Susirinkimo laikais šis nekatalikiškas mąstymo būdas iš tiesų triumfavo. Nuo to laiko, pasitelkiant daugybę reformų, primetamų Bažnyčiai Vatikano II Susirinkimo vardu, jis paralyžiuoja tikėjimą bei antgamtinį gyvenimą.

Kiekviena mąstymo sistema turi tam tikrą loginį nuoseklumą. Ji visada krypsta link realizacijos, įvykdymo, link veiksmo. Taigi, visi tie pasikeitimai, vadinami posusirinkiminėmis reformomis, atitinka pačią dalykų prigimtį. Atspindėdami Vatikano II dvasią, jie sukėlė katastrofą, kamuojančią Bažnyčią po Susirinkimo. Šis naujas mąstymo būdas yra visiškai svetimas Bažnyčiai. Per kažkokius plyšius šėtono dūmai įsismelkė

į Dievo šventovę. Prisidengęs bažnytiniais rūbais, modernizmas siekia tapti katalikiška norma. O jei mus pasmerkė, tai tik dėl to, kad priešinomės šiai naujai sistemai.

Kad geriau tai suvoktume, pažvelkime atidžiau į rimtumą pokyčių, pavyzdžiui, vienuoliškame gyvenime. Vienuoliškas gyvenimas yra tas nuostabus evangelinių patarimų sekimo žiedas, kuris paprastam tikinčiajam ir pasauliečiui parodo tikrą atsiskyrimą nuo pasaulio. O tai ir yra krikščioniško tobulumo kelias. „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka manimi" (*Mt 16, 24*). Teparduoda jis tai, ką turi... Tai reiškia ne vien tik fizinį atsiskyrimą nuo pasaulio, apie kurį kalba evangeliniai patarimai ir kuris dabar daug kur išnyko, reformavus vienuolišką gyvenimą bei pritaikius jį prie šiandieninio pasaulio. Tai reiškia žymiai gilesnį pasaulio atsisakymą, kurio Bažnyčia reikalauja iš mūsų Krikšto metu kartu su kitomis sąlygomis, būtinomis išganymui. Šį vienuoliško gyvenimo sunykimą galime matyti nesuskaičiuojamose vienuolių kongregacijų gyvenimo detalėse, pavyzdžiui, abito atsisakyme.

Tą patį galime pasakyti ir apie kunigų gyvenimą. Ši nauja pasaulėžiūra, tokia svetima Bažnyčiai, dabar prasiskverbė į jį ir giliai sukrėtė vertybę, iš esmės būtiną Mistinio Kūno gyvavimui – kunigystę. Atlyginamosios aukos už nuodėmes praradimas, pačios aukos prasmės praradimas ir net kryžiaus atsisakymas dabar sutinkami tarp stebėtinai daug kunigų, ir visa tai glaudžiai susiję su naujuoju mąstymo būdu, kurį pagimdė naujosios Mišios, *Novus Ordo Missae*. Taip yra ir su kitomis reformomis. Viskas susiję bauginančiu vidiniu nuoseklumu. Iš tikrųjų, turime tai sakyti ir nuolat kartoti, kad Bažnyčios gyvenimo perversmas, įvykdytas po Susirinkimo, yra naujo mąstymo būdo, priešingo ir žalingo tam, kas specifiškai katalikiška, įsiveržimas į Bažnyčią.

Didžiausia šios situacijos tragedija, kad šis nekatalikiškas mąstymo būdas buvo priimtas pačių Bažnyčios autoritetų ir primestas kitiems paklusnumo vardan. Taip, deja, jo paplitimas tapo efektyvesnis, o pasipriešinimas šiems mirtiniems Mistiniam Kristaus Kūnui nuodams buvo sukliudytas.

Gegužės 24 d. enciklika apie Eucharistiją ir šv. Mišias

Apžvelgus įvairius paskutiniųjų mėnesių įvykius, manau, svarbu prisiminti tragišką sąmokslą, rezgiamą per visą mūsų istoriją. Kriterijai, kuriais remdamiesi mes analizuojame įvykius Bažnyčioje ir pasaulyje, turi būtinai atsižvelgti į šią esminę tiesą: vertingais, svarbiais ir tikrai

gerais mes galime laikyti tik tuos įvykius, kurie pozityviai įtakoja eilę kitų įvykių. Kitaip tariant, mes patikėsime, kad Roma grįžta prie Tradicijos tik tada, kai ji pakeis savo antikatalikišką nusistatymą, veikiantį Bažnyčią kaip užkrečiama liga.

Ar naujoji enciklika apie Eucharistiją padarė gerą įtaką? Nepaisant teigiamos išorės, nepaisant labai sveikintinų nuorodų į Tridento Susirinkimą, nepaisant daugelio piktnaudžiavimų pasmerkimo, nepaisant visų tų dalykų, kurie yra geri patys savyje ir kuriuos matydami džiaugiamės, pamatinė mąstymo eiga ir visos aplinkybės, supančios encikliką, deja verčia mus atsakyti neigiamai. Mišios, apie kurias enciklika nuo pradžios iki galo kalba, yra naujosios Mišios, t. y. Mišios, reformuotos Vatikano II Susirinkimo vardu. Tai pasako viską. Tai reiškia, kad norima atlikti tam tikrus kosmetinius bei paviršutiniškus pakeitimus, tačiau nenorima nieko radikaliai keisti, kas yra absoliučiai būtina norint „grįžti prie Tradicijos". Niekur joje net iš dalies nekeliamas klausimas apie liturgines reformas, nors sutinkama, kad būta klaidų, piktnaudžiavimų ir t.t. Enciklika neketina grįžti atgal. Ji paprasčiausiai siekia pateikti naująjį mokymą apie šventąją Eucharistiją tokiu būdu, kuris nėra visiškai blogas. Gal jie ir pasiruošę pakeisti uogienę, tačiau jie nenori keisti supelijusios duonos riekės, ant kurios ji tepama. Tokiu atveju ji vis tiek lieka nevirškinama bei pavojinga sveikatai.

Ar tradicinės šv. Mišios, kurias dideliam mūsų džiaugsmui gegužės 24 d. Santa Maria Maggiore bazilikoje aukojo kardinolas Castrillon Hoyos, gali būti laikomos grįžimo prie Tradicijos ženklu? Ar jas galima interpretuoti kaip silpną pasireiškimą tvirto noro pakeisti pragaištingą įvykių eigą? Deja, stokojant įsitikinimo ir bijantis opozicijos iš progresyviojo sparno pusės, šis kilnus gestas liks vienkartiniu veiksmu. Tai nėra džiaugsmingas laisvės tradicinėms Mišioms paskelbimas, kurio jau taip seniai laukia tradiciniai tikintieji. Iš tiesų, patarnavusiam toms Mišioms kunigui, kuris turėjo garbės lydėti kardinolą prie altoriaus, tą patį gegužės 24 dienos rytą nebuvo leista celebruoti Tridento Mišių šv. Petro bazilikoje, nepaisant to, kad jis turėjo komisijos Ecclesia Dei jam suteiktą *celebret* (leidimą celebruoti - red.) Šis faktas kalba pats už save. Todėl kai mes žvelgiame į šiuos įvykius Tradicijos šviesoje, juose matome nesuderinamą naujo ir seno mišinį. Tačiau modernus mąstymas, pretenduojantis iškilti virš prieštaravimo principo, visa tai suvokia kitaip nei mes. Jis priima prieštaravimus, bet tik su viena sąlyga: jei senasis kelias taip pat priims prieštaravimus ir atsisakys išskirtinumo.

Toks prieštaringas moderniosios Bažnyčios pobūdis ryškiai matomas minėtoje encilikoje, kai ji sprendžia leidimo nekatalikams

priimti šventąją Komuniją klausimą. Ji atskiria nekatalikų grupę, kuriems šventoji Komunija turėtų būti atsakyta, nes jie nedalyvauja Bažnyčios bendravime, ir tuos pavienius nekatalikus, kuriems šventoji Komunija turėtų būti suteikta, jeigu jie tiki Šventąja Eucharistija. Tačiau toks skyrimas yra nepriimtinas, nes ir tikėjimas, ir Bažnyčios bendravimas nesusiję su priklausymu kokiai nors grupei.

Teologija mus moko, kad užtenka paneigti vieną dogmą, ir prarandamas visas tikėjimas (*plg.* Pijus XII, Švč. M. Marijos su kūnu paėmimo į Dangų dogma). Vadinasi, negalima sakyti apie nekataliką, atmetantį tam tikras dogmas, kad jis objektyviai turi „tikėjimą į šv. Eucharistiją", ir kad šios sąlygos pakaktų, norint priimti Šv. Komuniją.

Santykiai su Roma

Dėl mūsų santykių su Roma iškyla ta pati problema. Nors Roma ir siekia mus priimti ir net kviečia mus, ji veikia toje plačioje pliuralistinėje perspektyvoje, leidžiančioje prieštaraujantiems požiūriams kartu egzistuoti (kadangi ji apskritai nepripažįsta, kad esama tokio dalyko kaip prieštaravimas). Čia nekalbama apie skirtingas, tačiau priimtinas pozicijas, kurios atspindi Bažnyčios turtingumą jos įvairovėje. Čia kalbama apie nekatalikišką mąstymo būdą, kuris bet kokia kaina sieka būti visų priimtas.

Kardinolas Castrillon Hoyos, Šventojo Tėvo paskirtas vesti derybas su Šv. Pijaus X kunigų brolija, 2003 05 24 aukojęs tradicines Šv. Mišias Santa Maria Maggiore *bažnyčioje Romoje.*

Bet Katalikų tikėjimas yra išskirtinis, kaip ir tiesa. Jis negali suteikti jokių teisių priešingoms idėjoms, net jei išorinės sąlygos dėl bendro gėrio kartais reikalautų tolerancijos.

Katalikiška dvasia, kylanti iš šio tikėjimo, taip pat yra išskirtinė. Ji nesuderinama su pasaulio dvasia, net jei daugelio tikinčiųjų gyvenime ir galime pamatyti nenuoseklų katalikiškų bei pasaulietiškų elementų susipynimą. Mes žinome, kad mūsų paaiškinimas šiek tiek schematiškas.

Kai mes kalbame apie šiandieninę ar modernistinę Romą, reikia pridurti, kad ji nėra modernistinė absoliučiai griežta ir nekintama prasme. Mes taip pat neneigiame, kad pačioje Romoje esama tam tikro skaičiaus prelatų, kurie norėtų pasipriešinti šiai katastrofai. Bet kol kas viskas rodo, jog pagrindinė kryptis lieka ištikima posusirinkiminėms reformoms, besiremiančioms neliečiamu Susirinkimu. Atvirai arba slaptai, Roma siekia mums primesti Susirinkimą ir naująsias Mišias kaip šiandieninę bendrą krikščioniško gyvenimo taisyklę. Jie nori priversti mus priimti tą svetimą mąstymo būdą. Roma jį padarė *conditio sine qua non* (būtina sąlyga) tarpusavio santykių sureguliavimui. Todėl mums belieka tęsti „badavimo akciją" šių naujovių atžvilgiu, kol Roma galų gale sutiks mums ir visam Mistiniam Kūnui suteikti maistingos katalikų Tradicijos duonos, kurios mes maldaujame per visą šią jau labai ilgą naktį. Tačiau mes niekada nepavargsime belsti. Pats mūsų Viešpats to mus išmokė. Tai Jis turi amžinojo gyvenimo žodžius. Ir mes tikime Jo visagalybe, mes tikime Jo pažadais.

Tegul Švenčiausioji Mergelė, Bažnyčios Motina, taip galingai ir motiniškai mus ginanti, teikiasi mus vesti kantrybės ir ištikimybės keliu ir tegul mus gausiai palaimina kartu su savo Dieviškuoju Sūnumi.

+ Bernard Fellay

2003 m. liepos 1 d., per Kristaus Kraujo šventę

[1] Peter Henrici, „La maturation du Consile". *Communio*, November 1990, p. 85 ir sek.
[2] Jean Guitton, *Pauliaus VI paslaptis.*

„Aš atidžiai studijavau viską, ką jūs, t.y., Brolija, kalbate bei darote ir priėjau išvadą, kad jūs nesate nei schizmatikai, nei eretikai".

Kardinolas Castrillon Hoyos,
Šventojo Tėvo paskirtas vesti derybas su Šv. Pijaus X kunigų brolija

„Aš atidžiai studijavau ir neradau nei vieno dokumento, uždraudžiančio senąsias Mišias"

Kardinolas Medina, buvęs Liturgijos kongregacijos prefektas

Jo Ekscelencijos vyskupo Bernard Fellay

Šv. Pijaus X kunigų brolijos Generalinio vyresniojo

PAMOKSLAS

Šv. Kazimiero priorate Kaune

2003 m. liepos 20 d.

Vardan Dievo Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. Amen.

Brangūs broliai ir seserys, brangūs tikintieji! Pirmiausia norėčiau išreikšti savo džiaugsmą, kad turiu galimybę kartu su Jumis aukoti tradicines šv. Mišias Jūsų šalyje, kuri tiek daug metų kentėjo nuo Bažnyčios priešų persekiojimų.

Tačiau ši kančia dabar įgauna kitą pavidalą. Dabar mes patiriame jau nebe fizinį, bet dvasinį persekiojimą. Velnias, tas pagrindinis mūsų priešas, visada persekiojo Bažnyčią, mes tai matome visoje Bažnyčios istorijoje. Todėl Bažnyčia šioje žemėje vadinama kovojančia Bažnyčia, nes ji turi nuolat gintis nuo velnio, nesvarbu, kokiais būdais jis puola. Šiame dvasiniame mūšyje žymiai sunkiau kovoti, nes priešas nėra taip

„Ilgiausių metų" vyskupui B. Fellay prie Šv. Kazimiero priorato Kaune. Tikintieji taip pat sveikina pirmąjį Brolijos priorą Lietuvoje kun. Eric'ą Jacqmin'ą ir būsimąjį priorą kun. Joseph'ą Verlinden'ą (kairėje)

aiškiai matomas, kaip fizinėje kovoje. Jei paprastoje kovoje priešas yra ginkluotas kardu ar šautuvu ir puola mus, mes jį matome, mes galime aiškiai pastebėti pavojų. Tačiau jei priešas naudoja nuodingas dujas ar panašų ginklą, mes to dažniausiai nematome, bet jo ginklas vis tiek veikia, jis sėkmingai žudo žmones. XX amžiaus pradžioje šv. popiežius Pijus X demaskavo tą naują kovos būdą, tą naują priešą, kurį pavadino modernizmu. Jau prieš šimtmetį šis popiežius pasakė, kad tasai priešas, modernizmas, veikia Bažnyčios viduje. Šv. Pijus X labai aktyviai kovojo su modernistinėmis klaidomis, tam išleido encikliką „*Pascendi Dominici gregis*" bei kitą dokumentą „*Lamentabili*", įvedė antimodernistinę priesaiką, privalomą visiems įšventinamiems kunigams, taip pat pasmerkė visus, kurie platino modernistines idėjas. Taip jis sustabdė modernizmą pusei amžiaus. Tačiau apie 50-uosius metus šios naujos idėjos vėl pradėjo kelti grėsmę Bažnyčiai, ir Pijus XII, sekdamas šv. Pijaus X pavyzdžiu, vėl demaskavo šias modernias klaidas 1950 metų enciklikoje „*Humani generis*" bei pasmerkė teologus, platinančius tas klaidas. Pažvelkite į žmones, kurie buvo pasmerkti tais metais: Yves Congar, Henri de Lubac, vienas jėzuitas, kitas dominikonas, šie du tuomet pasmerkti teologai, po Vatikano II Susirinkimo buvo paaukštinti į kardinolus dėl jų „puikios teologijos". Kitas modernistinis teologas – Karl Rahner, nors ir nebuvo viešai pasmerktas, tačiau buvo Šventojo Sosto įtariamas erezija, visi jo raštai, prieš juos publikuojant, buvo siunčiami į Romą, kur jie turėjo buvo kruopščiai tikrinami bei studijuojami. Amerikietis Courtney Murray, laikomas religinės laisvės teorijos tėvu, irgi buvo pasmerktas 50-aisiais.

Ir štai atėjo naujas popiežius, Jonas XXIII, kuris norėjo pradėti visuotinį Bažnyčios susirinkimą, Vatikano II Susirinkimą. Teologijos ekspertais į Susirinkimą jis pakvietė tuos pačius žmones, kurie prieš tai buvo pasmerkti. Su komunistais jis pasirašė susitarimą, tai įvyko 1962 m. Taip pat jis panoro į Susirinkimą pakviesti krikščionis nekatalikus ir tai padarė kalbėdamas su Maskvos stačiatikių hierarchais. Tačiau tie atsakė: „Jei norite, kad mes atvažiuotume, nepasmerkite komunizmo". Pirmasis susitikimas tarp stačiatikių ir katalikų hierarchų įvyko Paryžiuje. Kitas svarbus susitikimas įvyko Metze, Prancūzijoje, kur kardinolas Tisserand popiežiaus vardu susitiko su stačiatikių patriarchu Nikodemu, ir pažadėjo nepasmerkti komunizmo Susirinkime. Susirinkimo metu vyskupai daug kartų prašė komunizmo pasmerkimo, tačiau jų prašymas nebuvo patenkintas. Roma taip pat pasirašė susitarimą su B'nai B'rith – didžiausia masonų organizacija, kuri turi apie pusę milijono narių, beveik vien žydų. Tai atliko kardinolas Bea, kuris nuvyko į Niujorką ir šnekėjo su jais. To susitarimo rezultatas yra religinės laisvės pripažinimas. Susirinkimo metu žydai siekė, kad būtų paskelbta, jog žydai nebuvo atsakingi dėl Jėzaus pasmerkimo ir nukryžiavimo, tačiau tuo metu to padaryti nepavyko. Jie tai pasiekė jau po Susirinkimo.

Visų šių susitarimų, viso to atsivėrimo pasauliui bei jo klaidoms rezultatas yra tai, kad Bažnyčia dabar atsidūrė nepaprastai sunkioje krizėje. Net popiežius Paulius VI pasakė, kad „šėtono dūmai kažkokiu būdu prasiskverbė į Dievo šventovę", turėdamas galvoje, kad „šėtono dūmai" – svetimos Bažnyčiai idėjos - paplito Bažnyčios viduje. Tas pat Paulius VI vienam savo draugui, filosofui Jean'ui Guitonn'ui, prasitarė, kad nekatalikiškas mąstymo būdas plinta Katalikų bažnyčioje ir kad šis mąstymo būdas gali netgi įsivyrauti, nors jis niekada neatstovaus Bažnyčios mokymo. Dėl šio modernaus mąstymo, įnešto į Bažnyčią Susirinkimo metu, įvyko visos tos reformos. Mes matome, kad buvo reformuota viskas: šv. Mišios, kanonų teisė, liturgija, sakramentai, net Rožančiaus kalbėjimo būdas. Viskas buvo paliesta ir pakeista tam, kad atitiktų naujas idėjas. Vienas labiausiai tikintiesiems matomų pakeitimų yra, žinoma, naujosios Mišios – liturgija. Šį pakitimą kiekvienas gali pamatyti, kiekvienas gali pajausti. Naująsias idėjas ne visada lengva pastebėti, tie pakeitimai yra labai subtilūs, paprastam žmogui juos nelengva apčiuopti. Tačiau kiekvienas gali matyti ir suprasti, kad iš Mišių kažkas yra pašalinta, kažkas iš esmės katalikiška. Kunigas, sukūręs naująsias Mišias (jo vardas Annibale Bugnini) pasakė labai įdomų

Amžinoji Tradicija vėl įžengia į Amžinąjį miestą.

Jubiliejinė Šv. Pijaus brolijos kunigų ir Tradicijai ištikimų katalikų maldinė kelionė į Romą 2000 m. rugpjūčio mėn. Kryžių neša Brolijos Generalinis vyresnysis vysk. Bernard Fellay.
Apaštalų sostinė jau bene 30 metų dėl Bažnyčios krizės nebuvo mačiusi tokios daugybės sutanotų kunigų ir jaunų pasauliečių, giedančių lotyniškai. Paprasti romiečiai, Romos kurija, kardinolai - stebėjosi šiuo reginiu. Modernizmo nusiaubtos parapijų bažnyčios tuštėja, o Tradicija, kaip ir visais amžiais, skleidžiasi visame pasaulyje. „Pažinsite medį iš jo vaisių", sakė Viešpats Jėzus...
Po šios kelionės Šv. Tėvas ir kardinolai pasiūlė Šv. Pijaus X brolijai pradėti derybas.

dalyką: „Malda neturėtų būti tarpusavio kovų priežastis. Todėl mes iš katalikų maldos [t. p. ir iš Mišių – *red.*] išimsime visa, kas galėtų pasirodyti bent kliūties šešėliu mūsų atsiskyrusiems broliams". Taigi, kurdamas naująsias Mišias, jis pakvietė šešis protestantų pastorius, kad jie padėtų atlikti jam šį uždavinį. Tai yra viešas faktas, nes „*L'Osservatore Romano*" išspausdino tų šešių protestantų nuotrauką kartu su popiežiumi Pauliumi VI. Naujosios Mišios tiek atitinka protestantų pamaldas, kad liuteronai

pareiškė galį naudoti *Novus Ordo* mišiolą savo pamaldoms. Taip ir buvo padaryta Strasburge. Max Thurian iš Taizė, taip pat protestantas, netgi pareiškė: „Dabar mes laisvai galime naudoti katalikų mišiolą. Tai yra teologiškai įmanoma". Tai reiškia, kad naujosios Mišios atitinka protestantų teologiją.

Taigi, kai visi šie nauji dalykai, šios naujosios Mišios buvo įvestos, dalis vyskupų ir kunigų pasakė: „Mes negalime to daryti, mes negalime švęsti šių naujųjų Mišių. Tai žingsnis po žingsnio sugriaus mūsų tikėjimą!" Neseniai Olandijoje buvo padarytas tyrimas, kuris parodė, kad apie 60% katalikų kunigų nebetiki realiu Kristaus buvimu Švenčiausiame Sakramente. Mano asmeniniu vertinimu, apie 40 % viso pasaulio kunigų nebetiki, kad šventosios Mišios yra auka arba kad Jėzus iš tikrųjų realiai po konsekracijos yra Šv. Eucharistijoje. Ir tai yra šios naujos liturgijos vaisiai, nes tam tikru momentu mes pradedame mąstyti taip, kaip elgiamės, mes turime savo mintis, savo tikėjimą suderinti su savo veiksmais. Jei mūsų veiksmai nukreipti tam tikra kryptimi, galų gale mes pradedame ir mąstyti ta kryptimi.

70-ųjų pradžioje prasideda mūsų Brolijos įkūrimo istorija. Šv. Pijaus X broliją Katalikų Bažnyčios viduje įsteigė arkivyskupas Marcel Lefebvr ir Fribourgo (Šveicarija) vyskupas. Po metų Roma oficialiai pripažino ir net gyrė šią kongregaciją. Tačiau po kiek laiko Prancūzijos vyskupai pradėjo spausti Romą, kad ji sustabdytų šį katalikų reakcijos darbą. 1974 metais Marselio vyskupas prasitarė, kad po šešių mėnesių niekas nebeminės Econe seminarijos, ji esą bus panaikinta. Taigi jie jau iš anksto paskelbė, ką ketins daryti. Aš dabar negaliu jums pasakoti visos tos ilgos istorijos, tačiau norėčiau jums bent glaustai parodyti, kaip tęsiasi katalikų reakcija prieš modernias klaidas, klaidas, prieš tai pasmerktas Bažnyčios. Jei mes priešinamės tiems naujiems dalykams, net ateinantiems iš pačios Romos, tai mes tai darome ne dėl to, kad norime elgtis taip, kaip mums patinka, o dėl to, kad Bažnyčia jau yra iškilmingai pasmerkusi šiuos naujus dalykus kaip klaidas. Mes norime būti ištikimi amžinajam Bažnyčios mokymui.

Taigi istorija ilga, aš norėčiau tik papasakoti apie mūsų dabartinius santykius su Roma. Šių metų balandžio mėnesį aš susitikau su kardinolu Castrillon'u Hoyos. Šį kardinolą popiežius įgaliojo vesti derybas su mumis. Kardinolas man pasakė štai ką: **„Aš atidžiai studijavau viską, ką jūs, t.y., Brolija, kalbate bei darote ir priėjau išvadą, kad jūs nesate nei schizmatikai, nei eretikai"**. Tai reiškia, kad

Dialogue feutré entre le Vatican et les lefebvristes

Accord en vue entre Rome et la Fraternité Saint-Pie X ?

Le "passeggiate" romane dell'esercito dei lefebvriani

Gente del Giubileo/2
Tra i pellegrini "oltranzisti": croci e canti, ma anche la gioia di una festa

Po Šv. Pijaus X brolijos maldinės kelionės ir derybų su Roma pradžios pasipylė straipsniai spaudoje, apie katalikybės sostinės reakciją į Tradicijos eiseną Romos gatvėmis. „Kaip gražu! Nejaugi šie vyskupai tikrai ekskomunikuoti?!" - nustebę klausinėjo smalsuoliai už policininkų užtvėrusių eismą Via Merulana *gatvėje. „Juk jie tiesiog normalūs katalikai, tokie, kokius mačiau vaikystėje" - tikriausiai pagalvojo ne vienas romietis. „Romą užliejo pilna džiaugsmo šventė" - rašė laikraščiai. Tradicijos piligrimai: vyskupai, kunigai, vienuoliai, jaunos šeimos giedojo* „Christus vincit" *ir kitas tradicines katalikų giesmes. Iš tiesų Kristus visada nugali! Nugalės ir modernias klaidas, niokojančias Jo nuotaką - Bažnyčią.*

jis pripažino, jog mes esame tikri katalikai. Mes buvome pasmerkti dėl to, kad norėjome toliau celebruoti tradicines Mišias, kurios, anot jų, esančios uždraustos. Tačiau neseniai kardinolas Medina, buvęs Liturgijos kongregacijos prefektas, savo interviu, publikuotame Amerikoje, pasakė: **„Aš atidžiai studijavau ir neradau nei vieno dokumento, uždraudžiančio senąsias Mišias"**. Taigi, viena vertus, jie sako, kad Mišios, kurias mes aukojame, nėra uždraustos ir kad Brolijos nariai nėra nei schizmatikai, nei eretikai, tačiau kita vertus, jie toliau smerkia ir kaltina mus. Tame pačiame susitikime kardinolas Castrillon Hoyos pasakė: „Jūsų darbo vaisiai yra geri, ir manau, kad dėl to Šventoji

Dvasia veikia su jumis". Kai kardinolas Gagnon 1987 metais atliko Brolijos apaštalinę vizitaciją, jis pasakė: „Tokia veikla, kaip jūsų, atstatys Bažnyčią". Aš matau, kad visa tai prieštaringa ir komplikuota, tačiau šis prieštaringumas kyla ne iš mūsų pusės. Problema kyla iš to, kad pačioje Romoje kardinolai yra pasidalinę dėl mūsų klausimo. Aš gerai žinau, kad Romoje yra kardinolų, kurie su nerimu stebi, kaip klostosi įvykiai Bažnyčioje, ir nori kažkaip reaguoti. Tačiau, kita vertus, ten yra ir kardinolų, kurie patenkinti tais visais naujais dalykais. Kardinolai Ratzingeris, Castrillonas Hoyos, Arinze, būsimasis kardinolas de Magistris nori susiburti ir padaryti viską, kad sustabdytų Bažnyčios griuvimą, tačiau kartu jie bijo progresyviųjų kardinolų. Dėl šios baimės jie neveikia pakankamai stipriai ir ryžtingai. Vienas labai aukštas hierarchas, kurio pavardės negaliu jums sakyti, nes jis nori likti nežinomas, pasakė man: „Tęskite savo darbą, būkite tvirti ir nepasiduokite. Mums jūsų reikia tokių, kokie esate". Paskutiniais metais atsirado ir vyskupų, kurie sako, kad mes teisūs. Jų yra nedaug, bet vis dėlto yra. Praėjusiais metais vienas Prancūzijos vyskupas nusiuntė į Romą peticiją, pasirašytą 250 kunigų, kurioje prašoma laisvės aukoti tradicines Mišias. Tas vyskupas pasakė: „Aš neduosiu tų jaunų kunigų pavardžių, kad jie nebūtų persekiojami". Tačiau po to kardinolai Eris ir Lustiger pagrasino Romai, kad jei ji suteiks tiems kunigams laisvę aukoti tradicines Mišias, tai dauguma Prancūzijos vyskupų atsiskirs, t.y., įvykdys schizmą. Tai rodo, kad Romos hierarchai dvejoja, ką daryti. Jei jie pasuks vienu keliu, tai dalis vyskupų ir kunigų atsiskirs, jei pasuks kitu keliu, tai sulauks vis stiprėjančios reakcijos. Susidaro įspūdis, kad jie nežino, ką toliau daryti. Jie mato, pvz. kardinolas Ratzinger aiškiai mato, kad dabartinė situacija reiškia katastrofą Bažnyčioje. Jis pasakė vienam savo draugui, kad Bažnyčia didžiuliu greičiu artėja prie protestantizmo, t.y. ji labai sparčiai virsta protestantiška.

Viso to, visų šitų prieštaravimų akivaizdoje mes renkamės vienintelį kelią. Mes tvirtai stovime ir nesitraukiame, mes trokštame išlikti katalikais! Mes nenorime elgtis savavališkai, ar daryti, kas mums šauna į galvą, mes tiesiog norime būti ir išlikti katalikais, norime išsaugoti katalikų tikėjimą. Mes norime būti ištikimi Bažnyčios hierarchijai, tačiau kai hierarchai įsako ką nors, kas griauna katalikų tikėjimą, tada mes privalome pasipriešinti. Taigi, kol kas mums nieko kito nelieka, kaip laukti, kad Roma kada nors imsis priemonių išvalyti Bažnyčią nuo tų visų klaidų. Aš nežinau, kiek ilgai teks laukti. Aš matau

Tradicija plinta pasaulyje. Šv. Juozapo bažnyčia Briuselio centre, priklausanti Brolijai. Joje telpa 1200 žmonių. Modernistai masiškai pardavinėja bažnyčias protestantams, musulmonams, ir t.t. Mūsų Brolijai tenka jas pirkti ir aukoti ten Visų Laikų Mišias.

katastrofą, bet aš žinau ir mūsų Viešpaties pažadą. Kuo viskas eina blogyn, tuo mes arčiau tiesioginio Dievo įsikišimo, nes Jis išlaikys savo žodį. Turime visada atsiminti, kad Katalikų Bažnyčia yra ne tokia kaip kitos religijos, tai religija, įkurta tikrojo Dievo. Todėl ji yra vienintelė antgamtinė religija. Žinoma, ji turi savyje prigimtinių žmogiškų elementų. Tačiau dieviškoji dalis joje visada išlieka, be to jai priklauso Kristaus pažadas, kad pragaro vartai jos nenugalės.

Ir paskutinė mintis: šie laikai nėra normalūs laikai, tai ypatingi laikai. Apie šiuos laikus kelis kartus labai aiškiai kalbėjo pati Švč. Mergelė Marija. Lurde, La Salette, Fatimoje Švč. Mergelė aiškiai paskelbė, kad Bažnyčiai ateis sunkūs laikai. Tačiau ji pasakė, kad bus ir sprendimas, kuris ateis per Švč. Mergelę. Mes matome, kad tie tikintieji, kurie išlaikė nuoširdų bei stiprų pamaldumą Švč. Mergelei Marijai ir ypač kurie dažnai kalba Rožančių, patiria ypatingą Marijos globą, saugančią juos pačius ir jų šeimas šiais labai sunkiais laikais. Tai jau beveik taisyklė, galiojanti visame pasaulyje. Todėl baigdamas noriu jus paraginti labai stipriam ir giliam pamaldumui į Švč. Mergelę Mariją, kad ji iš tikrųjų jums būtų dangiškąja Motina, kuri maitina jus, veda ir gina jus šiais labai sunkiais laikais. Jei Ji su mumis, tai neturime nieko bijoti!

Vardan Dievo Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. Amen.

Šv. Pijaus X kunigų brolijos prioro Lietuvoje

kun. Joseph Verlinden

LAIŠKAS LIETUVOS VYSKUPAMS

Jūsų Ekscelencija!

Norėčiau asmeniškai Jus informuoti, kad šių metų rugpjūtį Kaune atidarytas Šv. Pijaus X kunigų brolijos prioratas. Pagal Bažnyčioje įprastą tvarką ordinaras pasikviečia kongregaciją, jei mano tai esant reikalinga ir naudinga vyskupijai. Tačiau gilios ir visuotinės tikėjimo krizės Bažnyčioje laikais galioja ir išimtinė teisė. Kol aukščiausi Bažnyčios autoritetai laikosi ankstesnių popiežių taip dažnai pasmerktos liberalios dvasios ir siekia lyg sutuokti pasaulio dvasią su Bažnyčia, tol esame nepaprastosios padėties būklėje. Tikintieji, norintys išlaikyti neiškreiptą katalikų tikėjimą, ėmėsi iniciatyvos ir pakvietė Šv. Pijaus X brolijos kunigus į Lietuvą, nes girdėjo apie jų sėkmingą darbą visame pasaulyje. Taip pamažu susikūrė šis prioratas, kuriame kasdien laikomose šv. Mišiose minimi tiek vietos vyskupo, tiek popiežiaus kaip teisėtų autoritetų vardai.

Kunigų brolija yra dar jauna kongregacija, jos statutai Bažnyčios patvirtinti Katalikų Bažnyčios steigimo dekretu 1970 metais. Šią teisėtą instituciją vėliau mėginta sugriauti neteisėtomis priemonėmis. Visame pasaulyje daugybė katalikų suprato, kad arkivyskupas Lefebvre tikrai liko ištikimas tradiciniam katalikų tikėjimui ir toliau perduoda kunigystę, pabrėždamas jos kilnumą ir reikšmę. Mons. Lefebvre dalyvavo Vatikano II Susirinkime ir tapo liudininku, kaip pasaulio dvasia įsivyravo visose jo pradėtose "reformose". Medį pažįstame iš jo vaisių: tikintieji nebemokomi gero katekizmo, prarasta antgamtiškumo dvasia, liturgija neteko sakralaus charakterio. Kunigus ištiko identiteto krizė, bažnyčios ištuštėja, o visos vertybės tampa reliatyvios. Jei ir mes būtume perėmę šio Susirinkimo reformas ir dvasią (tai vadinama paklusnumu popiežiui ir Vatikano II Susirinkimui), šiuos vaisius matytume ir pas save. Turime daug progų tuo įsitikinti ir tai jau išbandė kunigai, palikę Broliją.

Matyti blogybes ir vadinti jas tikruoju vardu – visai nereiškia persekioti Bažnyčią. Žiniasklaida dažnai puola Bažnyčią nepagrįstai ir norėdama griauti jos autoritetą, mes gi kritikuojame negeroves, tik siekdami tą autoritetą sustiprinti. Juk šventoji Kotryna Sienietė negriovė pasitikėjimo popiežiumi, jei ragino jį geriau vykdyti savo pareigas ir grįžti į Romą. Taip ir mes prašome popiežių sugrįžti prie Tradicijos ir atmesti pragaištingas naujoves.

Jauni vyrai prašė mons. Lefebvre įkurti gerą seminariją, kur būtų mokoma, kad kunigystės esmę sudaro ne kas kita, o nekruvinas Kristaus kryžiaus aukos atnaujinimas. Tuo tarpu Pauliaus VI Novus Ordo Missae laiko kunigą paprastu velykinės vakarienės vadovu. Jau 70-aisiais kai kurie progresyvūs vyskupai siekė Brolijos seminarijos Econe pasmerkimo. Jie sakė: tradicinių Mišių aukojimas esąs nukreiptas prieš naująsias Mišias, be to mons. Lefebvre priešinasi II Vatikanui, nes atmeta ekumenizmo dvasią, religinę laisvę ir kolegializmą. Jis nepaklūsta popiežiui! Bet šie paviršutiniški argumentai skirti paprastų tikinčiųjų įgąsdinimui, jie negalėjo paveikti tų, kurie studijavo Bažnyčios mokymą iki Vatikano II Susirinkimo ir susigaudo istorijoje. Dabar II Vatikanas laikomas supersusirinkimu, kuris gali reliatyvizuoti visus ankstesnius susirinkimus ir dogmas. Bet juk popiežius yra *depositum fidei* saugotojas, o ne tikėjimo išradėjas! Kas teigia, kad Brolija "nori grįžti prie tridentinės Bažnyčios", tas automatiškai paneigia tęstinumą tarp „tridentinės" ir posusirinkiminės Bažnyčios, atmeta Bažnyčios katalikiškumą (visuotinumą) laike.

Arkivysk. Lefebvre buvo pasmerktas dėl vyskupų šventinimo be popiežiaus leidimo. Jis apkaltintas nepaklusnumu, suspenduotas, ekskomunikuotas, apšauktas schizmatiku! Bet gal jis yra auka savo ištikimybės vienai, šventai, visuotinei ir apaštalinei Bažnyčiai? Ant jo kapo yra žodžiai: *Tradidi vobis quod et accepi.* Ar galima smerkti vyskupą, kuris tik toliau perdavė, ką pats yra gavęs? Prieš savo kunigystės šventimus, prieš paskyrimą profesoriumi, prieš vyskupo šventimus jis turėjo duoti šv. Pijaus X įvestą antimodernistinę priesaiką. Argi galima įpareigoti žmogaus sąžinę sulaužyti šventą priesaiką? Ją be jokių skrupulų pamiršo tik tie, kurie įvedinėja modernistines reformas. Ką reikėtų pasmerkti? Toks klausimas kilo ir Žanos d'Ark byloje – Bažnyčia davė atsakymą tik po kelių šimtmečių!

* * *

Ekscelencija! Jeigu tik teiktumėtės pažvelgti į gerus vaisius, kuriuos neša mūsų kunigų veikla visame pasaulyje, turėtumėte pripažinti, kad tai geras medis. Tokia buvo nuomonė kardinolo Gagnon, vizitavusio Broliją 1987 12 08. Nepaklusimas nėra visada smerktinas – žingsnis atgal bedugnės akivaizdoje yra tikroji pažanga! Kol Romos pareigūnai stumia mus į prarają, mes ne tik galime, bet ir privalome pasipriešinti.

Ekscelencija, atleiskite, kad anksčiau Jums neparašiau ir kad dar nemoku Jūsų kalbos. Taip pat norėčiau, turėdamas Brolijos Generalinio vyresniojo Mons. B. Fellay sutikimą, atsiprašyti dėl neapgalvotos kun. E. Jacqmin spaudos konferencijos ryšium su žiniasklaidos kampanija prieš Bažnyčią. Vyresnieji atšaukė kun. Jacqmin iš Lietuvos. Tačiau ir jo kalbos konferencijos metu buvo žurnalistų negailestingai iškraipytos. Mes mylime mūsų katalikų Bažnyčią ir tenorime pasitarnauti jos labui Lietuvoje.

Šiuo metu Kauno prioratė gyvena trys Brolijos kunigai: kun. Joseph Verlinden iš Belgijos, šio laiško autorius, kun. Edmundas Naujokaitis ir kun. Werner Bösiger iš Šveicarijos, kuris daugiausia dirba Baltarusijoje. Mes reguliariai laikome šv. Mišias Kaune ir Šiauliuose.

Ekscelencija! Aš 16 metų dirbau Antverpene, Belgijoje. Prieš išvykdamas aš aplankiau Antverpeno ordinarą Mons. Vandenberghe. Jis mielai suteikė man palaiminimą, kuris lydi mane ir pradėjus darbą Lietuvoje. Tikiuosi, kad man neteks laukti 16 metų, kad gaučiau ir Jūsų palaiminimą.

Nuolankus Jūsų tarnas

kun. Joseph Verlinden

Kaunas, 2003 10 17

Naujasis prioras kun. J. Verlinden pradeda veiklą Lietuvoje - skubus sergančio kūdikio krikštas namuose

Trys šiandieninės kunigijos žaizdos

Ištrauka iš arkivysk. Marcel'io Lefebvre'o paskaitos, skaitytos 1974 m. sausio 30 d. Tourcoing

Versta iš: Erzb. Marcel Lefebvre, *Die drei Wunden des heutigen Priestertums*, REX REGUM, 1996

Laikraščių straipsniai - kunigai tūkstančiais meta kunigystę. Nuogi jaunuoliai nuotraukoje - „jaunųjų jėzuitų menininkų dirbtuvė"

... Taigi pakalbėkime apie kunigijos krizę, pakalbėkime apie šią krizę kaip faktą.

Aš tikiu, kad jūs žinote apie šią krizę taip pat gerai, kaip ir aš, todėl neminėsiu detalių. Žinoma, aš galėčiau pateikti statistiką ir faktus, bet, deja, šie faktai jau rodomi per televiziją. Paskutinius dešimt metų apie kunigus daug kalbama viešumoje. Be jokios abejonės, apie kunigus galima kalbėti labai įvairiai. Vis dėlto, turime apgailestaudami konstatuoti – esama ir tikrų faktų, skaudžių faktų: daug kunigų meta savo pašaukimą, palieka kunigystę. Vieni tai daro turėdami atitinkamą įgaliojimą, kiti – tokio įgaliojimo neturėdami. Vieniems tai atsitinka iš tikrųjų skaudžiomis aplinkybėmis, kiti, atrodo, prarado tikėjimą tuo, ko turėtų mokyti. Dar kiti kenčia likdami kunigų luome, ir aš manau,

kad ši grupė yra skaitlingiausia. Šie kunigai kenčia dėl Bažnyčios krizės. Juk kunigas, būdamas tikru Dievo žmogumi ir Bažnyčios žmogumi, turi kentėti matydamas, kaip puolama jo motina, kad ji apimta krizės, kuri retai kada buvo tokia sunki, kokią išgyvename šiandien.

Todėl bus teisinga, jei aiškiau nustatysime, kame iš tikro glūdi ši kunigų krizė. Man atrodo, lyg iš kunigo atimtų jo motiną, kuri yra **Bažnyčia**, ar bent siektų iškreipti pačią Bažnyčios esmę. Taip pat stengiamasi iš jo atimti arba jo akyse iškraipyti tai, kas kunigui yra brangiausia - **Šv. Mišių auką** ir jos liturgiją. Galiausiai iš kunigo atimamas jo **katekizmas**. Pasakykite man, kas turėtų likti kunigui, kai iš jo atimama jo motina, jo Šv. Mišių auka, ir jo katekizmas? Kas gi iš tikrųjų tada lieka kunigui?

Bažnyčia

Koks būdavo kunigo idealas, apie ką galvodavo jaunuolis, bent jau mano laikais, stodamas į seminariją? Jis norėdavo tarnauti savo motinai Bažnyčiai. O kodėl? Todėl, kad jis tikėdavo, jog Bažnyčia yra vienintelė priemonė pasiekti amžinąjį išganymą, vienintelė priemonė, per kurią gali būti išgelbėtos sielos. Taigi buvo verta pašvęsti savo gyvenimą Bažnyčiai, sielų gelbėjimui. Tačiau jei daugiau nebetikima Bažnyčios unikalia paskirtimi, jei tikima, kad visos religijos veda į išganymą, tai kam tada reikia tarnauti Bažnyčiai? Palikime sielas jų religijose, palikime kiekvieną jo asmeninei sąžinei. Kam save aukoti, jei sielų išganymas pasiekiamas per kitas religijas?

Iškraipoma Bažnyčios esmė. Bažnyčia nebepristatoma kaip bendrija, **būtina** amžinajam išganymui, kaip vienintelis kelias, vedantis į išganymą. Dabar ji pristatoma kaip priemonė, **naudinga** išganymui. Tačiau tai visiškai kas kita. Tai reiškia pačios Bažnyčios sampratos pakeitimą, ir tai labai rimtas dalykas. Tokiu būdu pakertamos šaknys pačiai Bažnyčios misionieriškai dvasiai.

Kokiu tikslu misionieriai perplaukdavo vandenynus, kentėdavo mirtinas tropikų ligas, jei ne tam, kad išgelbėtų sielas? Kodėl jie tai darė, jei jų buvimas buvo reikalingas ne sielų išganymui, o tik socialiniam vystymuisi, socialiniam teisingumui, materialinei pažangai? Ne dėl to seminaristas tampa kunigu, ne dėl to misionierius leidžiasi į pavojingas keliones. Jie tai daro tik dėl sielų išgelbėjimo, nes jie įsitikinę,

kad daug sielų pražus, jei jos nepažins mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Be to netiesa, kad galima išsigelbėti per kitas religijas. Aš pabrėžtinai sakau „per kitas religijas", aš nesakau „kitose religijose". Neįmanoma išsigelbėti per kitas religijas. Išganymą pasiekti įmanoma tik per Katalikų Bažnyčią, tik per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Nėra kito vardo po dangumi, kuris būtų mums duotas išganymui pasiekti. Būtent tai sako šv. Pertas: „Neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti". Todėl nėra jokios kitos priemonės, kaip jo Bažnyčia, kuri yra jo mistinė nuotaka, ir kuriai mūsų Viešpats suteikė visas savo malones. Jokia malonė pasaulyje, jokia malonė žmonijos istorijoje nesuteikiama, kaip tik tarpininkaujant Bažnyčiai ir Švenčiausiajai Mergelei Marijai.

Argi negali sielos išsigelbėti kitose religijose? Žinoma gali. Tačiau kaip? Jos bus išgelbėtos per troškimo Krikštą, net jei jo siekia nesąmoningai.

Kaip žinote, esama trigubo Krikšto: **vandens Krikštas, kraujo Krikštas ir troškimo Krikštas.**

Troškimo Krikšto galima siekti sąmoningai, kaip yra katechumenų atveju, kurių esu daug matęs Afrikoje ir kurių dar šiandien galima sutikti. Tai suaugę žmonės, besiruošiantys Krikštui, taigi sąmoningai norintys gauti Krikšto sakramentą. Jie gali būti išganyti, jei mirtų prieš gaunant vandens Krikštą.

Afrikoje aš sutikdavau šaunių katechumenų, kurie man sakydavo: „Bet Tėve, jei aš dabar numirčiau prieš priimdamas Krikštą, eičiau į pragarą". Aš jiems visada atsakydavau: „Tikrai ne! Jei jūs širdyje esate tikrai geros valios, jei jūs mylite Dievą, norite pildyti jo valią ir trokštate priimti Krikštą, tai jūs jau turite malonę!" Savaime suprantama, tą dieną, kai šie žmonės priims vandens Krikštą, ši malonė taps pilnesnė ir turtingesnė, jeigu neatsiras kliūčių, tokių kaip sunki nuodėmė ir nenoras palikti sunkios nuodėmės būseną.

Taigi yra **sąmoningas troškimo Krikštas**, kurį gali gauti katechumenai, ir yra **nesąmoningai trokštamas Krikštas**, kuris tiesiog reiškia Dievo valios vykdymą. Protestantų, budistų, musulmonų sielos, turinčios tikrą troškimą pildyti Dievo valią, taip išreiškia nesąmoningą Krikšto troškimą ir todėl gali gauti antgamtinę malonę, amžinojo

gyvenimo malonę. Visa tai vyksta tiktai per Bažnyčią. Dėl šio neišsakyto noro troškimo Krikštas sujungia juos su Bažnyčios siela, ir taip **per Bažnyčią** jie gali būti išganyti. Tačiau niekada jie negali būti išganyti **per jų klaidingą religiją**. Klaidingos religijos priešinasi Šventajai Dvasiai, jos nėra Šventosios Dvasios kelias.

Tikėjimas

Kaip iškraipoma Bažnyčios esmė, ir kaip kunigas daugiau nebežino, kodėl ir kokiu tikslu jis yra įšventintas, lygiai taip yra iškraipoma jo **tikėjimo samprata**. Galbūt tai sunku suprasti, tačiau tai turi ypatingą reikšmę Bažnyčioje. Yra toks tikėjimo apibrėžimas, kurio negalima pakeisti, tuo pačiu nesugriaunant Bažnyčios. Tačiau šiandien, atrodo, ir šį apibrėžimą norima pakeisti.

Tikėjimas yra išpažinimas, žmogiškojo proto sutikimas su tiesa, apreikšta Dievo Žodžiu. Šiai tiesai pritariama dėl autoriteto Dievo, iš kurio ir kyla šis Apreiškimas. Mes tikime tiesa, atėjusia pas mus iš išorės, iš Dievo Žodžio, **kuria privaloma tikėti dėl ją mums atskleidžiančio Dievo autoriteto.** Tai yra tikėjimo apibrėžimas. O kuo gi šiandien paverčiamas tikėjimas? Vidiniu jausmu. Tai yra **modernistinis tikėjimo apibrėžimas**, pasmerktas šventojo popiežiaus Pijaus X. Bet tikėjimas nėra asmeninis jausmas, jis nėra kažkas grynai subjektyvaus, jis nėra paprastas Dievo troškimas, kurį kiekviena siela išreiškia pagal savo asmeninę sąžinę. Tai būtų ne tikėjimas, o tai, kas griauna visą Dievo autoritetą ir tuo pačiu griauna visą Bažnyčios autoritetą – privati nuomonė. Jei Apreiškimas ateina pas mus **iš išorės**, tai mes privalome jam paklusti, jį tikėti. Kiekvienas yra įpareigotas jam paklusti. „Kas tikės, tas bus išgelbėtas, o kas netikės, tas bus pasmerktas“. Tai tikslūs mūsų Viešpaties žodžiai. Kiekvienas įpareigotas tikėti, ir šis įpareigojimas ateina iš išorės. Tikėjimas nėra joks grynai individualus jausmas, jokia paprasta meilė Dievui, joks paprastas į Dievą nukreiptas jausmas.

Tačiau modernistai tiki savo jausmais, ir deja, šiandien jais pradeda tikėti daug žmonių, tuo pačiu prarasdami teisingą tikėjimo sampratą. Todėl aišku, kodėl tvirtinama, jog visos religijos veda į išganymą. Jei kiekvienas žmogus gali turėti asmenišką tikėjimą pagal savo sąžinę, tai tada gelbsti visi tikėjimai, visos religinės tiesos. Kiekvieno sąžinė yra skirtinga, vienas tiki vienaip, kitas kitaip. Tačiau

šiandien sakoma, kad tai neturi reikšmės, tik svarbu, kad sąžinė būtų nukreipta į Dievą. Taip esą susivienijama su Dievu. Tačiau tai netiesa! Ką gi sako antimodernistinė priesaika, kurią turėjo duoti visi dabar vyresnio amžiaus sulaukę kunigai, ir kuri, tarp kitko, dar buvo perskaityta per Vatikano II Susirinkimo atidarymą? „Aš tvirtai tikiu ir išpažįstu, kad **tikėjimas nėra nekonkretus religinis jausmas**, dėl širdies postūmio ir moraliai išugdytos valios polinkio **kylantis iš pasąmonės tamsos.** Aš tikiu, kad tikėjimas yra tikras žmogiškojo proto pritarimas iš išorės priimtai tiesai; pritarimas, kuriuo mes ta tiesa tikime dėl Dievo autoriteto...“. Būtent tai ir yra tikėjimas, tai visai kas kita, nei kažkoks vidinis jausmas! Tai reikia nuolat kartoti, kad nepamirštume!

Deja, turiu jums parodyti dokumentą, sudarytą oficialios Prancūzijos vyskupų katechetinės komisijos ir paskelbtą pastarosiomis savaitėmis. Leidėjai apie tikėjimą sako štai ką (aš neišsigalvoju, aš tiesiog skaitau): „Tiesa nėra kažkas užbaigto ir priimamo iš išorės, o tai, kas iškyla kūrimo procese”.

Arkivysk. M. Lefebvre aukojamos šv. Mišios

Taigi tiesa tai, kas palaipsniui atsiranda, kai ją kas nors sukuria. Žmogus ne priima tiesą, o ją pats konstruoja! Jūs matote visišką šių dviejų nuostatų skirtumą. Šiame dokumente galima rasti visas modernistines klaidas, pasmerktas šventojo popiežiaus Pijaus X. Aš apgailestauju, kad esu priverstas padaryti tokias išvadas, tačiau nuo jų slėptis yra dar blogiau. Mes neturėtume vengti tokių tvirtinimų, kitaip mes pamažu virsime protestantais ir modernistais. Mes būsime lėtai, bet giliai apnuodyti. Galų gale mes tapsime protestantais ir modernistais patys to **nesuvokdami**, kaip arianizmo laikais didesnė dalis tikinčiųjų ir vyskupų nesąmoningai tapo arijonais... Taigi pirmasis kunigo skausmas: iškraipoma jo Bažnyčia.

Šventoji Mišių auka

Antroji kunigo žaizda: iš jo atimamas esminis jo egzistencijos pagrindas.

Koks yra kunigų egzistavimo pagrindas bet kurioje religijoje? **Kunigas ir auka** yra būtinai reikalingos ir **tarpusavyje neatskiriamai susijusios sąvokos.** Nėra aukos be kunigo, kaip nėra ir kunigo be aukos. Aukos sąvoka nesuprantama be kunigo, o kunigo sąvoka nesuprantama be aukos. Tai galioja visoms religijoms, o ypač mūsų šventai ir vienintelei teisingai religijai.

Dievas pats pasirūpino mums suteikti šią auką, jis įkūrė atskirą sakramentą, kurį davė į mūsų rankas. Šis sakramentas kunigui suteikia tam tikrą charakterį, susiejantį su mūsų Viešpaties kunigyste, leidžiantį jam dalyvauti šioje kunigystėje ir aukoti tą pačią mūsų Viešpaties auką. Vienatinė Kryžiaus auka sudabartinama ant altoriaus. Tai tas pats kunigas aukoja tą patį Avinėlį ant altoriaus. Mūsų Viešpats yra tas

Popiežiaus Jono Pauliaus II Mišios Afrikoje. Klūpoma prieš pagoniško ritualo dūmus. Bet juk 95 psalmė (Vulgatoje) sako „genčių (t. y. kitų religijų) dievai yra demonai"! Nors mūsų Brolija kasdien Mišiose meldžiasi už Šv. Tėvą, negalima nutylėti, kad, liturgijos iškraipymą skatina Popiežiaus pavyzdys.

tikrasis kunigas, o mes, įšventinti kunigai, esame tik jo instrumentai. Mes esame tik vienintelio kunigo, kuris yra pats mūsų Viešpats, įrankiai, reikalingi tam, kad būtų paaukota vienintelė auka, kuri vėlgi yra tas pats mūsų Viešpats, esantis čia, ant altoriaus.

Jūs matote, kaip svarbu yra išsaugoti esminę kunigo ir aukos sampratą. Kas seminaristui yra gražiausia? Šaukimas, kviečiantis jį prie altoriaus. Mes išgyvenome tai visą mūsų buvimo seminarijoje laiką: mes priėmėme žemesniuosius šventimus, vieną po kito; tada tapome subdiakonais ir diakonais. Greitai užlipsiu prie pat altoriaus, aš aukosiu mūsų Viešpaties Kūną ir Kraują, tardamas perkeitimo žodžius, aš pašauksiu Dievą nusileisti ant altoriaus, kaip Marija savo žodžiu *Fiat!* pakvietė Viešpatį į savo įsčias. Aš turėsiu tokią galią kaip Marija, tardama „Teesie"!

Kai mes tai tikėdami ištariame perkeitimo žodžius, pats Jėzus nusileidžia iš dangaus į duonos ir vyno pavidalus. Mums, varganiems tvariniams, tai yra begalinė garbė!

Taigi tikrai apsimoka vargti, kad taptum kunigu, kad užlipęs prie altoriaus, paaukotum dieviškąją auką, kad pratęstum Kryžiaus auką. O tai ir yra liturgija, tai ir yra Mišios.

Dalinti šventąją Komuniją – ką didingesnio gali kunigas veikti? *Jis negali dirbti nieko kilnesnio, kaip duoti mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, tikrai esantį Eucharistijoje. O tai ir yra* ***giliausias pagrindas celibatui,*** nereikia ieškoti kito.

Celibatas

Dažnai sakoma: „Kunigų celibatas yra įvestas tam, kad palengvintų jo luomo pareigų ėjimą. Kunigas būna labai užimtas, jis visą laiką turi skirti tikintiesiems. Todėl kunigas turi likti nevedęs ir laisvas nuo šeimos". Tačiau celibato priežastis yra ne vien tik ši. Kitaip čia esantys gydytojai taip pat galėtų sakyti tą patį. Jie taip pat turi būti pasiruošę dieną ir naktį, ir jie visą dieną užsiėmę, jeigu tikrai nori pagelbėti sergantiems. Turbūt jie turi dar mažiau laiko nei kunigai. Taip pat yra ir daugeliui kitų profesijų žmonių. Taigi pagrindinė priežastis yra kita: kunigystės kilnumas. Čia kalbama apie kunigo **artumą Dievui**, apie **glaudų ryšį su Dievu**. Tiksliau tariant, kunigas turi galimybę ištarti perkeitimo žodžius, per kuriuos mūsų Viešpats

nusileidžia ant altoriaus. Tai yra giliausia kunigo celibato priežastis. Lygiai taip pritiko, kad Švenčiausioji Mergelė Marija liko Mergele, nes ji buvo taip glaudžiai susijusi su Švenčiausiosios Trejybės ir Įsikūnijimo paslaptimi. Tai galioja ir kunigui, kuris neatskiriamai susirišęs su Dievu, kuris stovi taip arti Dievo, taip arti mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus. Todėl tinka, kad jis visą savo gyvenimą ir visas savo kūrybines galias pašvęstų Dievui.

Supasaulietinta liturgija

Jei tai turėsime omenyje, tai suprasime, kad verta siekti kunigo pašaukimo. Tačiau jei lėtai, bet giliai iškraipoma Mišių esmė, siekiant jas paversti paprastomis vaišėmis, Paskutinės Vakarienės prisiminimu, tai **neverta tiek vargti, kad taptum kunigu**. Neverta, nes kiekvienas bendruomenės pirmininkas, kuriuo gali būti išrinktas bet kuris žmogus, gali atšvęsti prisiminimo vakarienę. Iš tikrųjų, tam užtektų išrinkti ką nors iš jūsų tarpo. Kunigiški šventimai būtų nereikalingi, jei nebėra aukos. Tada ir realus Jėzaus Kristaus buvimas Švč. Sakramente jau nebebūtinas. Kodėl realus mūsų Viešpaties buvimas būtinas šv. Mišiose? Todėl, kad turi būti atnašaujama Nekaltoji Auka, Dievo Avinėlis. Tačiau jei nebėra aukojimo, tai nebereikia ir nekaltosios Aukos. Jei nereikia Nekaltosios Aukos, tai realus mūsų Viešpaties buvimas ant altoriaus tampa beprasmis, tada pakanka tik dvasinio buvimo. Jei šv. Mišios paverčiamos paprasta puota, vadinasi mes perimame protestantišką jų sampratą.

Jei atsisakome šių esminių principų, tai nebėra priežasties, kodėl dar reikalingas kunigų luomas. Jei kunigas daugiau nebeatnašauja Dievo Avinėlio, jis praranda savo egzistencijos pagrindą.

Krikščioniškas ir vienuoliškas gyvenimas

Taip pat nebėra prasmės pradėti vienuolinį gyvenimą. Kam gi to reikia? Kas gi yra vienuolis ar vienuolė? Tai žmogus, aukojantis visą savo gyvenimą, visą savo veiklą. Jis tai daro glaudžiame ryšyje su Dievo Avinėliu, aukojančiu save ant altoriaus. Geriausiai tai įrodo faktas, jog kiekvienai įžadai, nesvarbu ar iškilmingi, ar ne, ir kiekvienas įžadų atnaujinimas visada atliekami prieš altorių. Visa tai vyksta glaudžioje vienybėje su šventąja Auka. Būtent tai yra vienuolių didžiausias džiaugsmas ir paguoda – žinoti, kad visą savo gyvenimą viešai ir oficialiai

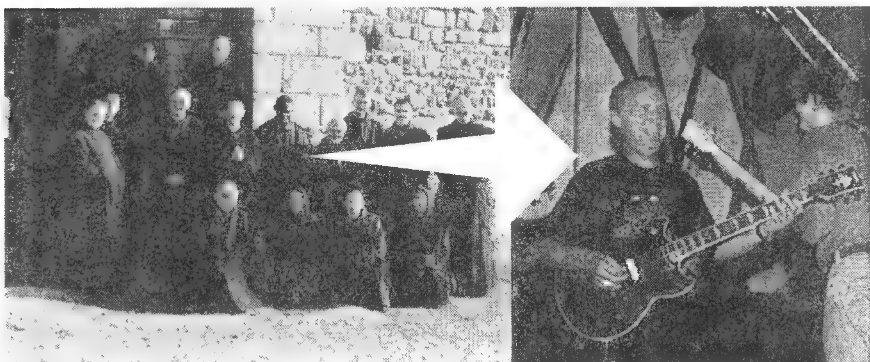
paaukojai Bažnyčiai, ir tai padarei kartu su Dievo Avinėliu, kuris aukoja save ant altoriaus. Jei nebėra Dievo Avinėlio, aukojančio save ant altoriaus, nebėra esminio pagrindo tapti vienuoliu ar vienuole.

Ir jums, tikintieji krikščionys, tai yra jūsų krikščioniškojo gyvenimo prasmė. Kokia gi yra jūsų gyvenimo prasmė? Kokia jūsų Krikšto prasmė? Aukoti save, aukoti visą savo gyvenimą drauge su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi, kuris aukoja save ant altoriaus.

Tame slypi viso jūsų gyvenimo paguoda. Jau vien tai gali sustiprinti jus visuose gyvenimo sunkumuose. Nueikite į ligonines ir pakalbėkite su sunkiai sergančiais ir gulinčiais mirties patale. Jei nekalbėsite jiems apie mūsų Viešpaties auką, jei neužsiminsite, kad jie gali savo kančias vienyti su mūsų Viešpaties auka, visi kiti jūsų paguodos žodžiai jiems nieko nereikš. Kančia jiems liks lygiai taip pat sunki.

Tačiau pakalbėkite jiems apie mūsų Viešpatį, aukojantį save ant kryžiaus ir ant altorių. Pasakykite jiems: „Sujunkite savo kančias ir skausmą su mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kančia ir jūs išgelbėsite savo ir kitų sielas“. Tada šie ligoniai supras, kad kančia turi prasmę ir vertę.

Kiek daug žmonių kalėjimuose ir koncentracijos stovyklose atsivertė vien dėl minties, kad jie savo kančią gali jungti su Dievo Avinėlio auka ir taip paaukoti ją savo ir kitų sielų išganymui. Jei to nebėra, jei nebėra kryžiaus mūsų gyvenime, jei nebėra Kryžiaus Aukos,

Tradicijai ištikimi benediktinai, kaip ir daug kitų tradicinių ordinų, su mūsų Brolija meldžiasi ir dirba katalikų Tradicijos atstatymui.

„Atsinaujinusių" benediktinų St. Otilien vienuolyno (Vokietija) arkiabatas dr. N. Wolf - karjera roko grupėje.

jei nebėra šv. Mišių aukos, tada nieko nebelieka iš mūsų krikščioniško gyvenimo. Tada viskas baigta.

Reikia įsidėmėti štai ką: visas krikščioniškas dvasingumas, pati krikščionybės siela visiškai priklauso nuo aukos, vykstančios ant altoriaus. Todėl mes neturime teisės sakyti, kad šv. Mišios tėra paprasčiausia puota. O jei šv. Mišios yra auka, tai ši auka yra atnašaujama Dievui, o ne tikintiesiems. Tada suprantama, kodėl kunigas, stovėdamas tikinčiųjų priešaky, atsigręžia į Dievą, į Nukryžiuotąjį. Jis atnašauja auką Dievui. Jei jis turi ką pasakyti tikintiesiems, juos pamokyti, tai žinoma, jis atsigręžia į tikinčiuosius. Tačiau nuo to momento, kai kunigas vėl atsigręžia į Dievą, pvz. per Atnašavimą, savo kunigystės šventimų dėka jis pradeda veikti vienas. Tada tikintieji atsitraukia.

Katekizmas

Galiausiai paskutinė kunigui padaryta žaizda – katekizmo atėmimas...

Kažkada aš ketinau savo pirmiesiems seminaristams prieš pradedant normalų mokymąsi seminarijose įvesti krikščioniškojo dvasingumo kursą, trunkantį visus metus. Tai turėjo būti tikri dvasingumo metai, kurių metu jų sielos išsiskleistų askezės ir mistikos pagalba, taip, kaip tai anksčiau buvo suprantama. Aš norėjau kalbėti jiems apie dorybes, apie antgamtines dovanas, apie palaimą, apie Šventosios Dvasios gyvenimą sielose, apie antgamtinę malonę ir daugelį panašių dalykų. Tačiau greitai supratome, kad jie nesupranta esminių sąvokų, kurios neperskiriamai susijusios su dvasiniu mokymu. Todėl galiausiai mes buvome priversti šiems jauniems žmonėms, panorusiems tapti kunigais, tikrais kunigais, metinį dvasingumo kursą pakeisti paprastu katechetikos kursu, kurio metu nuodugniai aiškinamas katalikų katekizmas. Juos teko mokyti visų pagrindinių sąvokų. Tai neįsivaizduojama! Tai iš tiesų rimta situacija! Ar mes suprantame, kad tikėjimas būtinas amžinajam gyvenimui pasiekti, ar ne? Kai kunigas suteikia Krikšto sakramentą, jis katechumeno klausia: „Ką tau duoda tikėjimas?“ „Tikėjimas mums duoda amžinąjį gyvenimą“. Ar amžinasis gyvenimas mums ką nors dar reiškia, ar jau nebe? **Jei tikėjimas iš tikrųjų duoda mums amžinąjį gyvenimą, tai mes neturime teisės jį žeminti** tokiomis kalbomis: „mes negalime nieko padaryti” arba „mums sakoma, kad reikia daryti tai ir tai”; „mums sakoma, kad tikėti

reikia tuo ir tuo"; „ką aš galiu čia padaryti?"; „aš nieko nesuprantu" ir pan. Jūs neturite teisės taip kalbėti, nes jūs esate išauklėti tikėjimo šviesoje. Niekas neturi teisės keisti tikėjimą. Pats šv. Paulius tai patvirtina: „Net jei angelas nusileistų iš dangaus ir jums skelbtų priešingai tam, ko esu jus mokęs, neklausykite jo!" Tai juk šv. Pauliaus žodžiai. Dar kartą pabrėžiu: aš ginu ne savo asmeninę nuomonę, o visą Bažnyčios Tradiciją. Mes neturime teisės nuvertinti ir sumenkinti mūsų katekizmo. Mes privalome grįžti prie mūsų senųjų katekizmų. Mes turime tai padaryti, kitaip mūsų vaikai nieko nežinos ir praras tikėjimą. Mes neturime teisės stebėti, kaip mūsų vaikai atsisako tikėjimo. Būtina juos mokyti teisingo katekizmo.

Tačiau dabartinės kunigijos padėtis tokia, kad to nebedaroma. Kaip gi taip atsitiko? Tai iš tikrųjų neįsivaizduojama. Kaip galėjo atsitikti, kad vaikai mokomi katekizmo, kuris nebeperduoda tikro katalikų tikėjimo?

Kaip buvo iki to prieita? Aš manau, į šiuos dalykus reikia žvelgti iš toliau. Žinoma, taip prieisime prigimtinę nuodėmę. O galiausiai prieisime ir patį velnią, kuris be jokios abejonės yra čia prikišęs nagus. Tam, kad tokie dalykai vyktų Bažnyčios viduje, tam, kad prasidėtų toks Bažnyčios savęs griovimas, apie kurį šnekėjo Šventasis Tėvas, tikrai reikėjo šėtono įsikišimo. Be jo įkvėpimo tai būtų neįmanoma. Jis tikrai čia dalyvauja, būkite tuo tikri.

Humanizmas

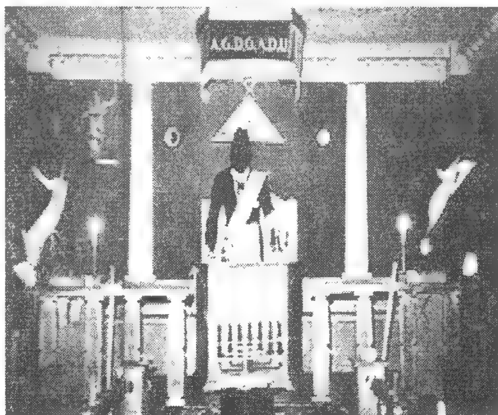
Mano nuomone, reikėtų prisiminti visas klaidas, kurias pasmerkė paskutinių dviejų amžių popiežiai. Tokios klaidos yra liberalizmas, komunizmas, marksizmas, socializmas, sionizmas, modernizmas ir kiti popiežių pasmerkti mokymai. Taigi turime tvirtą pagrindą neigiamai vertinti šias klaidas. Tas pagrindas yra popiežių pasmerkimai. Paimkime, pavyzdžiui, Leono XIII encikliką *Immortale Dei.* Joje popiežius pasmerkia naująją teisę. Tai, kas vadinama „naująja teise", yra visai naujas požiūris į žmogaus gyvenimą, į pasaulį, į Bažnyčią. Šis požiūris visiškai priešingas tikrajai katalikiškai sampratai, atstovaujamai Bažnyčios. Jis remiasi masonų principais, kurie sutraukti į tris žymiuosius žodžius: „Laisvė, lygybė, brolybė". Šie žodžiai gali reikšti ir gera, ir bloga. Jei žodžiu „laisvė" suprantama totali laisvė, kitaip tariant savivalė, kuri reiškia, kad kiekvienas žmogus apie viską sprendžia pagal savo asmeninę sąžinę, tai tada nebėra jokių įstatymų. Tai reiškia bet

kokio autoriteto panaikinimą. Prieš tokią sampratą, glūdinčią žodžiuose „laisvė, lygybė, brolybė“ ir kovojo popiežius. Ši samprata naikina kiekvieną autoritetą.

Sąžinės laisvė reiškia, kad aš darau tai, ką noriu, aš nepripažįstu jokio įstatymo ir jokio autoriteto. Lygybė reiškia, kad mes visi esame lygūs, todėl niekas negali būti mums autoritetu. Brolybė reiškia, kad daugiau nebėra tėvo. Masė broliaujasi, visi žmonės apsikabina, tačiau jie nebeturi tėvo, nors yra broliai. Kaip galima įsivaizduoti brolybę be tėvo, be santykių su tėvu? Ji sunkiai įsivaizduojama, tačiau taip dabar yra. Autoriteto žlugimas, štai ko yra siekiama ir ką norima mums įdiegti. Tačiau taip pradedamas neigti ir Dievo autoritetas. Bet koks autoritetas kyla iš Dievo, jis reiškia dalyvavimą Dievo autoritete. Apie tai kalba šv. Paulius. Todėl toks elgesys reiškia paties Dievo autoriteto puolimą. Geriausias to pavyzdys: Prancūzų revoliucijos metu masonai aukojo proto deivei, t. y., žmogui, tapusiam dievu. Apskritai tokias tendencijas masonai reiškia dar ir šiandien. Neturėtume to pamiršti. Negalvokime, kad visa tai jau praėjo!

„Jei žmogų iškelti ant altoriaus yra Liuciferio nuodėmė“, – rašė buvęs Didžiosios rytų ložės Didysis magistras Mitterrand, – „tada visi humanistai nuo pat Renesanso laikų padarė šią nuodėmę“. Tai buvo vienas iš kaltinimų, iškeltų prieš masonus, kai popiežius Klemensas XIII 1738 m. pirmą kartą juos ekskomunikavo.

Deja, minėtasis masonas galėjo teisėtai pasakyti ir tokius žodžius: „Tarp Pijaus XII ir jo įpėdinių politikos esama svarbaus skirtumo. Pijaus XII lai-

Žmogaus iškėlimas ant altoriaus vietoje Dievo - masonų apeigų (nuotraukoje) ir veiklos tikslas. Jie to siekia šalindami valstybinę katalikų religiją bei 10 Dievo įsakymų iš visų šalių įstatymų bei gindami žmogaus „teises" kurti homoseksualistų šeimas, žudyti kūdikius įsčiose, ar senelius ligoninėse, platinti bet kokios, net satanistinės religijos idėjas ir t.t.

kais bendruomeninio gėrio samprata turėjo daug reakcinių, beveik fašistinių ir tikrai antikomunistinių bruožų. Prie Jono XXIII ir Pauliaus VI ši samprata įgavo ryškiai pažangų charakterį. Jėgų santykis pasaulyje pasikeitė, ir Bažnyčia išmoko šiuos pasikeitimus vertinti".

Žinoma, tai masono žodžiai, ir aš jokiu būdu nesutinku su šiuo žmogumi. Tačiau tokie žmonės stovi už visų šių pasikeitimų. Jie labai įtakojo ir Vatikano II Susirinkimą, būkite tuo tikri. Jie visą laiką veikė ir Susirinkimo viduje, ir už jo ribų.

„Kažkas Bažnyčioje pasikeitė", – kalbėjo Didysis magistras Mitterrand. „Popiežių atsakymai į tokius karštus klausimus, kaip kunigų celibatas ir gimimų kontrolė, aistringai ginčijami net pačios Bažnyčios viduje. Nemažai vyskupų, kunigų ir tikinčiųjų abejoja popiežių žodžiais. Masonai į žmogų, abejojantį dogmomis, žiūri beveik kaip į dvasinį bendražygį, kaip į neoficialų masoną". Štai ką tvirtina tokie žmonės.

Aš čia turiu kitą knygą, pavadintą *Ekumenizmas masono požiūriu,* kurią išleido Škotų ložės narys Marsaudon. Šis žmogus kalba apie **ekumenizmą**, išreikštą Vatikano II Susirinkimo dokumentuose. „Katalikai, ypač konservatyvieji, turėtų niekada neužmiršti, jog visi keliai veda į Dievą. Skelbti tokią drąsią laisvės idėją, kuri kilo mūsų ložėse ir kuri iš tikrųjų buvo tikra revoliucija, **reiškia didingai pakilti virš šv. Petro dogmos**".

Nėra prasmės neigti tikro ir patvirtinto fakto, jog per Susirinkimą daugelis sąvokų sąmoningai nebuvo aiškiai apibrėžtos. Be to, buvo naudojami daugiaprasmiai ir migloti posakiai. Naudojantis tokiomis dviprasmybėmis ir buvo pasiekti rezultatai, būdingi posusirinkiminei Bažnyčiai. Tėvas Schillebeeckx (Schilebėks) aiškiai pasakė: „Susirinkime mes naudojame daugiaprasmius žodžius, tačiau mes

'God heeft geen zoon'

„Dievas neturi sūnaus" (antraštėje) - sako Edward Schillebeeckx - garsus „katalikų" teologas. Nepaisant tokių „auksinių minčių", jam buvo leista būti ekspertu Vatikano II susirinkime bei dėstyti Nijmegeno katalikų universitete.

žinome, kaip juos vėliau panaudosime". Šie jo žodžiai buvo išspausdinti laikraštyje. Tie žmonės žinojo, ką jie darė. Susirinkimo patarėjais buvo paskirti visi blogai pagarsėję modernūs teologai: Schillebeeckx, Küng, Rahner, Congar, Leclerc, Murphy. Šie žmonės aiškiai žinojo, ko jie nori. Jie tiesiogiai kalti dėl šiandieninės Bažnyčios padėties. Persiėmę modernistinėmis idėjomis, jie bet kokia kaina siekė visą Bažnyčią paversti modernistine. Todėl mes privalome būti budrūs ir nesiduoti apgaunami.

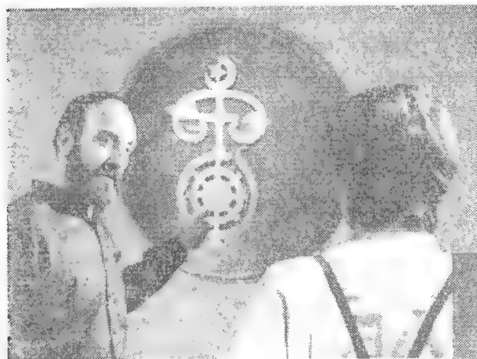
Katalikų savimonės keitimas

Kaipgi bandoma šiandien mus paversti modernistais ar bent jau pastūmėti mus priimti liberalizmo idėjas? Tai daroma apmokymų kursuose, aš tai galiu įrodyti, nes tai vyko mano buvusioje kongregacijoje (Šventosios Dvasios Tėvų ordinas - *Vert. past.*).

Pirmiausia tokiuose kursuose sakoma: „Pripažinkite, kad įvyko pasikeitimai". Aš čia turiu knygelę pavadinimu *La foi mot a mot (Tikėjimas, žingsnis po žingsnio),* išleistą Paryžiaus diecezijoje. Čia randame tokį pat sakinį: „Pripažinkite, kad įvyko pasikeitimai". Kaip ką tik sakiau, naujuose apmokymų kursuose seminaristus, kunigus bei kitus dalyvius bandoma įtikinti, kad įvyko pasikeitimai ir kad **mes taip pat privalome pasikeisti.**

Toliau rašoma: „Antras, sunkesnis žingsnis yra nuspręsti, kiek patys krikščionys turi vertinti pasikeitimo faktą. Tai padaryti ypač svarbu, nes opozicija labiau priešinasi spontaniškam ir nesąmoningam keitimosi būdui, nei pačiam pasikeitimų turiniui. Atrodo, kad galima išskirti dvi pagrindines laikysenas, tarp kurių įmanomi ir tarpiniai variantai. Pirmoji pozicija reiškia, kad priimamos tam tikros naujovės, įsitikinus, kad jos yra būtinos. Šią poziciją atstovauja daugelis krikščionių, daugelis katalikų, kurie žingsnis po žingsnio pasiduoda toms naujovėms. Antroji pozicija reiškia, kad sutinkama su **bendru krikščioniškojo tikėjimo formų atnaujinimu** naujos kultūrinės epochos akivaizdoje. Žinoma, kartu reikia nuolat peržvelgti savo ištikimybę apaštaliniam tikėjimui".

Čia aiškiai parašyta, kad reikia stengtis įteigti katalikams naują elgseną ir naują problematiką. Jei priimame antrąją poziciją, tai trečias žingsnis būtų toks: „Krikščionis neišvengiamai turi numatyti didelį pavojų tikėjimui", – tai pripažįsta net patys leidėjai. „Ar tikėjimas neišnyks kartu su problemine padėtimi, kuri jį iki šiol palaikė? Krikščionis teisėtai reikalauja patikimos padėties, kuri padėtų praaugti

Jauni katalikai šiais laikais mokomi, kad katalikų religija yra lygiavertė kitoms religijoms, o ne vienintelė vedanti į dangų. To rezultatas - tuščios bažnyčios ir tikėjimą praradę, kitų „dievų" neatmetantys katalikai.

pirmuosius, nevaisingus elgsenos būdus. Ši padėtis, iš kurios kils visi kiti žingsniai, apima tokius punktus..." Jūs matote, kas belieka iš mūsų tikėjimo: „Šventoji Dvasia juk nuolat padeda tikintiesiems istorijos eigoje". Čia kreipiamasi tiesiogiai į Šventąją Dvasią. Jau nebėra jokios hierarchijos, jokio Bažnyčios mokymo, nieko nebėra! Tikinčiuosius betarpiškai įkvėps pati Šventoji Dvasia. Ji pati asmeniškai suteiks kiekvienam tikrumą.

Šiandien mes matome, kaip tai vykdoma praktikoje, pvz., charizmatizmo sąjūdyje. Rengiami įvairūs susiėjimai. Ten žmonės šaukiasi Šventosios Dvasios ir staiga vienas jų pradeda kalbėti niekam nesuprantama kalba. Tačiau visa tai yra velnio darbas, ne kitaip. Tai nėra Šventosios Dvasios ženklai. Pasak jų, pirmiausia ateina pati Šventoji Dvasia, ir vienintelis dalykas, kuris tikėjime lieka nepakitęs, yra pats Jėzaus asmuo. Tačiau kuo šie žmonės laiko Jėzų?

Galiausiai tikintiesiems, kurie bijo tokioje situacijoje prarasti tikėjimą, duodama garantija: „Pats Vatikano II Susirinkimas liudija apie pasikeitimus tikėjimo problematikoje".

Čia mes iš tikrųjų tampame liudininkais sumanymo, kuris siekia sukelti sumaištį ir perversmą. Aš sakau tai atvirai: jis siekia sukelti sumaištį ir perversmą!

Pabaiga

Parodžiau, kaip šie radikalūs pakeitimai palietė kunigijos identitetą. Tačiau jie paveikė ne tik kunigus, bet ir visą Bažnyčią, o

kartu su ja ir tikinčiuosius. Mes neturime teisės prisidėti prie šio baisaus proceso. Jis praeis, kaip praėjo daugumas klaidų ir erezijų, kaip praeina visa tai, kas sukrečia Bažnyčią ir ką ji turi iškentėti. Bažnyčia yra pergyvenusi audras. Ši audra ypač baisi, nes ji palietė patį tikėjimo pagrindą ir ją remia būtent tie, kurie kaip tik privalo saugoti savo ganomųjų tikėjimą. Apeliuojant į paklusnumą, liepiama nepaklusti pačiai Tradicijai. Jūs galite man paprieštarauti: „Tačiau mūsų kunigai reikalauja to iš mūsų. Pats vyskupas tai pasakė. Juk šį dokumentą išleido Tikėjimo mokymo kongregacija. Ką man daryti?“

Gerai. Tada praraskime tikėjimą?! Tačiau aš sakau: Ne! Niekas neturi teisės versti jus prarasti tikėjimą, nei popiežius, nei angelas iš dangaus. Niekas neturi teisės atimti iš jūsų tikėjimą. Tikėjimas Jėzumi Kristumi yra mūsų išsigelbėjimo priemonė, mūsų išganymo kelias. Mes neturime teisės prarasti katalikų tikėjimą ir turime iš visų jėgų stengtis išlaikyti jį mumyse gyvą.

Apvaizda man suteikė galimybę įkurti kunigų broliją bei seminariją, skirtą tiems kunigams ugdyti. Seminarijos įkūrimo dekretą pasirašė pats arkivysk. Charriere. Ši Brolija panaši į Paryžiaus misionierių kongregaciją, siunčiančią savo narius į užsienio misijas. Mano planuose viskas nukreipta į būsimųjų kunigų apaštalavimo darbą. Jie eis ten, kur juos pašauks vyskupai. Jei kada atsidarys Kinijos ar Rusijos sienos, jei juos pašauks į Pietų Ameriką, į Afriką ar į Europą, šie kunigai bus pasiruošę vykti visur, kur tik bus reikalingi ir laukiami.

Kai tik aš turėsiu jaunų kunigų, pasiųsiu juos metams į Romą, kad jie ten įsišaknytų. Aš noriu, kad jie būtų Romos katalikai, ištikimai atsidavę popiežiui ir Bažnyčios Magisteriumui. Kur tik jie bus, atsiminimas apie Romą duos jiems gyvybinių jėgų. Tai ir yra, trumpai tariant, mano dabartinė veikla, ir aš galiu pasakyti, kad labai ja džiaugiuosi.

Kun. Michel Simoulin FSSPX

Tėvas Michel Simoulin, prancūzas, yra šv. Pijaus brolijos kunigas, šiuo metu Italijos distrikto vadovas.

Ar "gerasis popiežius" buvo geras popiežius?

PABAIGA

Apie Jono XXIII laikus

Ar Bažnyčia komunizmą?

Viena iš svariausiai argumentuotų buvo Nankino arkivyskupo monsinjoro Ju Pin kalba. 70-ties Kinijos vyskupų vardu prelatas pareiškė:

„Projekte daug kalbama apie laiko ženklus, tačiau tarsi nepastebima, kad komunizmas ir marksistinis materializmas yra svarbiausia ir niūriausia mūsų laikų realybė. Norint apginti tiesą, būtina apie tai padaryti pareiškimą, nes komunizmas, materializmas, karingasis ateizmas yra visokiausių erezijų sankaupa. Turime prisiminti, kad visur,

kur viešpatauja komunizmas, nestinga kruvinų ir griaunančių persekiojimų; taipogi būtina turėti omenyje, kad taikaus sambūvio doktrina, rankų paspaudimų politika bei vadinamoji katalikiškojo komunizmo koncepcija yra pavojingos sumaišties šaltiniai. Siekiant atsiliepti į žmonių lūkesčius, ypač tų, kurie kenčia ir dejuoja prislėgti komunistų jungo, siekiant projektui suteikti daugiau pusiausvyros ir priartinti jį prie *de facto* padėties šiuolaikiniame pasaulyje, būtinai reiktų jį papildyti specialiu skyriumi apie marksizmo ideologiją ir jos politinę apraišką - komunizmą, nepamirštant ir jų abiejų pasmerkimo."

Dar vienas kardinolas, italas Carli samprotavo taip:

„Stebina tai, kad projekte nutylima apie reiškinį, kuris, deja, egzistuoja mūsų dabartiniame pasaulyje; šis reiškinys liečia tiek žemiškąją tvarką, tiek antgamtinęə Gal kas pasakys: betgi Bažnyčios Magisteriumas komunizmą jau yra įvertinęs! Aš atsakau: to neneigiu, tačiau anksčiau buvo įvertinta ir visa kita, apie ką kalbama šiame projekte, o kai kuriuose kituose dokumentuose Romos popiežiai, ypač šventos atminties Pijus XII, pasisakė daug aiškiau, išsamiau ir tiksliau; ir vis dėlto mūsų Susirinkimas mano esant teisinga, kad apie tuos dalykus nebūtų kalbama ramiai ir taikstantis! Taigi aš reikalauju šią baisiausią mūsų laikų ereziją įvertinti nuodugniai ir kompetentingai, kad palikuonims netektų galvoti, jog II Vatikano Susirinkimas vyko tuo metu, kai visas katalikų pasaulis jau gyveno taikiai ir ramiai."

Kardinolas Rusnak iš Čekoslovakijos, taigi iš Rytų bloko, kalbėjo:

„Užtenka tik pažvelgti į žemėlapį, kad pastebėtum, jog pusė pasaulio šalių yra pavaldžios komunizmui, nekalbant apie komunistus, esančius kitose šalyse. Taigi komunizmas yra taip paplitęs reiškinys, kad apie jį reikėtų kalbėti ir tuo atveju, jeigu jis religijos ir nepersekiotų. To trupučio, kas projekte pasakyta apie ateizmą, nepakanka parodyti Bažnyčios požiūrį į komunizmą, be to, tie teiginiai yra visiškai neveiksmingi. Toks komunizmo supaprastinimas, tarsi tai būtų vien ateizmo problema, pasaulyje sukeltų didelę painiavą; pasirodytų, kad Bažnyčia tyli šios XX amžiaus erezijos akivaizdoje ir neranda ką pasakyti sutrikusiems protams. O mūsų persekiojamų brolių atžvilgiu tai būtų žiauru; būtina apie tai kalbėti išsamiai vardan tiesos ir meilės bei geros valios... Tų problemų platus paskelbimas būtų tikros meilės ir geros valios veiksmas, nes skatintų pasaulį ir katalikus, kuriems atstovauja šis Susirinkimas, kelti atsakingus ir nuosaikius pasiūlymus."

Tų laikų karikatūra - su Romos palaiminimu komunistai pačių kunigų rankomis griauna 10 Dievo įsakymų - visą dievišką tvarką žemėje.

Toliau svarstant projektą, kardinolas Carli išsakė savo prieštaravimus, tuo parodydamas savo įžvalgumą:

„Tiesa, kad naujajame [projekto] variante apie ateizmą kalbama išsamiau, negu ankstesniame. Tačiau kruopščiai vengdami vartoti terminą „komunizmas", kurį kaip tik tuo vardu daug kartų smerkė Magisteriumas, mes galiausiai klaidiname ir apgaudinėjame tikinčiuosius, ypač tuos paprastus ir neišsimokslinusius, kurie šį dokumentą skaitydami pamanys, kad šiuo metu Bažnyčia jau neturi dėl ko protestuoti prieš komunizmą! Ką, pavyzdžiui, pasakys Italijos komunistai, kurie paprastai nėra ateistai? Jie pasakys: Susirinkimas pasmerkė ateizmą, bet ne komunizmą; taigi mes tuo pat metu galime būti tikintieji ir komunistai!" [9].

Tai, kad komunizmo akivaizdoje popiežius Jonas XXIII ir Susirinkimas išreiškė tokį požiūrį, kelia nerimą, bet kartu stebina, nes anksčiau popiežius Jonas XXIII gerai suvokė komunizmo grėsmę ir atitinkamai veikė. 1959 m. kovo 25 dieną Jonas XXIII pasmerkimo dekretu patvirtino ekskomuniką tų piliečių, kurie balsavo už komunistų politinius kandidatus. Tokiu būdu jis pratęsė popiežiaus Pijaus XII pradėtąją veikimo kryptį.

Apie tai liudija keli popiežiaus Roncalli pareiškimai:

„Taigi visi, norintys likti krikščionimis, turi įsisąmoninti būtiną pareigą vengti šių klaidingų principų, kuriuos anksčiau pasmerkė mūsų pirmtakai, ypač popiežius Pijus XI ir popiežius Pijus XII, ir kuriuos Mes smerkiame dar kartą" (*Ad Petri Cathedram*, 1959 m. birželio 29 d.).

„Tai reiškia blogiui ir visoms jo apraiškoms pasakyti ne... Kasdieniame gyvenime dažnai girdime: Bažnyčia galėtų būti lankstesnė, galėtų sutikti su kai kuriais nedideliais kompromisais. Niekada! Popiežius gali būti geras, kantrus, atlaidus tiek, kiek jis nori, tačiau liūdnos tikrovės

akivaizdoje, neleistinų klaidų atžvilgiu jo pozicija bus, kad ir kiek pastangų prireiktų, tvirta, aiški, nekintama; ji bus pagrįsta tiesa ir jos gerbimu." [itališkame originale šaltinis nenurodytas - red.].

Kartą (1959 m. rugpjūtį), siekdamas įrodyti savo ketinimų tvirtumą, popiežius Jonas XXIII priminė, kad šv. Jonas Krikštytojas, nenugalimas tiesos, teisingumo ir laisvės liudytojas, paaukojo už tai savo galvą. Po keturių mėnesių popiežius Jonas XXIII enciklikoje rašė:

„Reikia pabrėžti, kad šiandien paplito tokios filosofinės bei idėjinės sistemos ir tokie požiūriai į praktinį gyvenimą, kurie jokiu būdu nesuderinami su krikščionišku mokymu. Apie šį nesuderinamumą Mes niekada nesiliausime teigti tvirtais ir vienareikšmiais, nors ir santūriais žodžiais; Bažnyčios trokštama santarvė jokiu būdu neturi būti painiojama su tvirtumo praradimu ar su nuolaidomis ideologijoms bei gyvenimo sistemoms, kurios yra atviros ir neišvengiamos katalikų mokymo priešininkės" (*Grata Recordatio*, 1959 m. gruodis).

„Prieštaravimas tarp komunizmo ir krikščionybės yra fundamentalus", - rašė popiežius Jonas XXIII enciklikoje *Mater et Magistra* (1961 m. gegužės 15 d.). Jean Madiran komentuoja: „Aš maniau, kad popiežių dokumentuose tai pareikšta paskutinį kartą ir, be abejo, su minimaliu aštrumu. Tačiau iš tikrųjų popiežius Paulius VI enciklikoje *Ecclesiam suam* (1964 m. rugpjūčio 6 d.) irgi pasmerks ideologines sistemas, nepalankias Dievui ir varžančias Bažnyčią, sistemas, dažnai įgaunančias ekonominių, socialinių ir politinių režimų formą, tarp jų labiausiai - ateistinį komunizmą." Visgi šis pasmerkimas buvo pareikštas ne pačiame Vatikano Susirinkime ir, skirtingai negu popiežiaus Jono XXIII *Pacem in Terris* atveju, į šį pareiškimą visai nebuvo reaguota.

Be kita ko, Jean Madiran aiškina, kad popiežiaus Jono teiginys, išsakytas enciklikoje Mater et Magistra *(žr. ankstesnę citatą), nebuvo tai, kas atrodė iš pirmo žvilgsnio:*

„[Šis] priminimas turėjo sąmoningai suteiktą retrospektyvią prasmę. Jis buvo įrašytas įžanginėje ankstesnių popiežių mokymo apžvalgoje. Ši mintis teisingai buvo priskirta [tekste - red.] popiežiui Pijui XI. Popiežius Jonas XXIII jai neprieštaravo, bet ir nepavertė jos sava bei vengė ją pats pakartoti. Dar daugiau, jis rėmėsi tik popiežiaus Pijaus XI enciklika *Quadragesimo anno*, bet ne jo *Divini Redemptoris* prieš komunizmą; tai reikšmingas praleidimas, kuris negalėjo įvykti dėl paprasto neapsižiūrėjimo." [10]

Kardinolas Oddi pastebi, kad nuo tam tikro momento, kurį sunku tiksliai nurodyti, pradėjo keistis intonacija; pradėta akcentuoti dialogo, pasitikėjimo, vilties tema. Tiksliau sakant, pradeda dominuoti optimizmo gaida, kuri liudija apie perėjimą nuo griežtumo prie atlaidumo; tai tas pakitimas, kuris buvo pavadintas *„Giovannea"*[11]. O juk 1962 metais komunizmas tiesiog siautėjo ir toks „gerojo" popiežiaus tylėjimas kėlė didžiulį nerimą. Jis neiškėlė Kryžiaus, o sugebėjo tik atverti savo širdį priešui.

Žinome, jog per visą Susirinkimo eigą popiežius Jonas XXIII pageidavo, kad dalyvautų stebėtojai iš kitų krikščioniškų konfesijų; tarp jų buvo rusų stačiatikiai, kurie iki 1961 m. liepos pakvietimus atmesdavo. [12] Pasakojama, kad norėdamas prikalbinti kai kuriuos stačiatikių bažnyčių delegatus dalyvauti Susirinkime, Šventasis Sostas įsipareigojo ekumeninių sesijų metu bet kuriuo atveju nesvarstyti komunizmo problemos, rašo kardinolas Oddi. [13]

Andrea Riccardi knygoje Il Vaticano e Mosca *atkreipia dėmesį:*

„Šiuo atžvilgiu jie kalbėjo apie paktą, dėl kurio Metzo mieste susitarė popiežiaus Jono XXIII įgaliotinis kardinolas Tisserant ir metropolitas Nikodim, kuris, kaip manoma, Rusijos stebėtojų dalyvavimą II Vatikano Susirinkime susiejo su sąlyga, kad bus aiškiai atsisakyta pasmerkimo." [14]

Tas pats Riccardi dar paaiškina:

„Pasikeitimas buvo pastebėtas, netgi nepaisant neįprasto tylėjimo ir kitokių formuluočių, ir jis pasirodė toks esminis, jog tarsi patvirtino gandus apie konkretų Maskvos patriarcho ir Šventojo Sosto susitarimą. Vis dėlto, tokio pobūdžio susitarimas vargu ar galėjo apriboti ekumeninio Susirinkimo laisvę." [15]

Jeigu šiuo atveju nėra priežasties ir pasekmės ryšio, tai ryšys tarp Jono XXIII intonacijos pasikeitimo ir jo kontaktų su rusų stačiatikiais yra, švelniai tariant, keistas. Tačiau Romos ir Maskvos susitarimas iš tikrųjų buvo. Tai atskleidė Prancūzijos Komunistų partija 1963 metų pabaigoje:

„Katalikų Bažnyčia, siekdama tęsti dialogą su Rusijos Stačiatikių Bažnyčia, įsipareigojo vengti atviros komunistinio režimo kritikos vykstant Susirinkimui."

Tą patį patvirtina ir monsinjoras Roche, kardinolo Tisserant'o sekretorius, laiške Itineraires *žurnalo direktoriui:*

„Visi žino, kad tas susitarimas tarp Kremliaus ir Vatikano buvo pasiektas aukščiausiame lygyje. Monsinjoras Nikodimas ir kardinolas Tisserant'as buvo tik atstovai, pirmasis - Kremliaus vadovybės, antrasis - tada šlovingai viešpatavusio Aukščiausiojo Romos Pontifiko. Bet aš galiu garantuoti, p. direktoriau, jog pakviesti rusų stačiatikių stebėtojus nusprendė asmeniškai Jo Šventenybė Jonas XXIII, tam jį atvirai skatino kardinolas Montini, buvęs Venecijos patriarcho patarėju tuo metu, kai jis buvo Milano arkivyskupas. Kardinolas gavo oficialius nurodymus: siekti susitarimo ir prižiūrėti, kad jis būtų tiksliai vykdomas Susirinkimo metu. Todėl kiekvieną kartą, kai kuris nors vyskupas norėdavo kalbėti apie komunizmo problemą, sėdintis už Susirinkimo pirmininko stalo kardinolas sutrukdydavo, kad nebūtų pažeistas tylėjimo įsipareigojimas, kurio pageidavo Popiežius." [16]

Andrea Riccardi pasakoja:

„B. Haring, remdamasis savo asmeniniais prisiminimais apie bendradarbiavimą su monsinjoru Glorieux, kalba apie pažadą, duotą kviečiant Rusijos Stačiatikių bažnyčios atstovus: sutrukdyti galimus mėginimus pasmerkti komunizmą. [1]

Po Tisserant'o ir Nikodim'o derybų monsinjoras Willebrands tarp rugsėjo 27 ir spalio 2 dienos netikėtai ir slaptai nuskrido lėktuvu į Maskvą, kad informuotų sinodą apie II Vatikano Susirinkimo pastoracinę orientaciją ir apie tai, kaip buvo traktuojama komunizmo problema parengiamųjų darbų metu. [18] Rusijos Bažnyčia sugebėjo išgauti ne tik žodinį dviejų aukšto rango prelatų susitarimą, bet ir principinę formuluotę, kurią popiežius Jonas XXIII ketino pateikti Vatikano II Susirinkimui. Ši garantija buvo dar tvirtesnė nei ta, kurią popiežius Jonas XXIII išreiškė atidarymo kalboje *Gaudet Mater Ecclesia.* Jis pareiškė, kad [esant palankiai pasaulinei tvarkai] Bažnyčia vietoje griežtumo ir pasmerkimo

Paulius VI, po Jono XXIII užbaigęs Vatikano II susirinkimą, priima žiaurumu pagarsėjusį Rumunijos diktatorių Ceausescu (Čiaušesku)

Con Ceausescu, Presidente della Romania

pasirenka gailestingumo kelią.[19]

Spalio 12 dienos popietę į Romą atvyko rusų stebėtojai. Jie buvo nepatenkinti. Ukrainiečių emigracijos vyskupai, atvykę į Susirinkimą, parengė dokumentą, vėliau paskelbtą spaudoje, kuriame jie išreiškė nusivylimą dėl to, kad Vatikano II Susirinkime nedalyvauja vienintelis iš visų vienuolikos Ukrainos vyskupų likęs gyvas monsinjoras Slipij. Dviejų rusų stebėtojų dalyvavimas Vatikano II Susirinkime sukėlė tikinčiųjų nerimą: argi Rytų misija baigta ir Ukrainos Bažnyčios kančios užmirštos? Jų dalyvavimo neįmanoma vertinti kaip religinio ir bažnytinio pobūdžio fakto, nes šis veiksmas yra suterštas svetimu religijai tikslu, kurį primetė Sovietų režimas, siekdamas sėti sumaištį. Tuo būdu popiežius Jonas XXIII, „gerasis popiežius", atvėrė duris į naują laikotarpį, kai Šventasis Sostas pradėjo diplomatinius veiksmus netikėtoje ir, kaip iki tol buvo manyta, nederamoje srityje."[20]

Atidarydamas Susirinkimą, popiežius Jonas XXIII neprisiminė komunizmo egzistavimo, ir nepaisant oficialaus ir raštu pateikto 454 Suvažiavimo tėvų prašymo (prie jo parengimo daugiausiai prisidėjo arkivyskupas Lefebvre - *red.*), nė žodžio nebuvo pasakyta apie komunizmą. Jis netgi nebuvo paminėtas tekstuose, kuriuos paskelbė tariamai „pastoracinis" Susirinkimas, atidavęs daugybę savo avelių pačiam kruviniausiam totalitarizmui, koks kada nors egzistavo žemėje. Mėgindamas atitaisyti šią gėdingą padėtį, popiežius Paulius VI bus priverstas į pareiškimo *Gaudium et Spes* 21 paragrafą įterpti penkis lotyniškus žodžius ir išnašą:

„Bažnyčia, kuriai skirta tarnauti ir Dievui, ir žmogui, nors apgailestaudama, bet labai ryžtingai turi ir toliau reikšti savo nepritarimą, *kaip ji darydavo ir praeityje* (16) [išskirta red.], tiems kenksmingiems mokymams ir veiklos būdams, kurie prieštarauja protui ir bendrai žmonių patirčiai, kurie žemina ir naikina kilnią žmogaus prigimtį (*Lumen Gentium*, pirmas 21 paragrafo skyrelis su paantrašte *Bažnyčios požiūris į ateizmą*)."

XX a. tikėjimo išpažinėjai, nepabūgę komunizmo persekiojimų - kardinolai Slipyj (Ukraina) ir Mindszenty (Vengrija). „Tragiškas šauksmas" - sako antraštė. Deja, šio nuo ateizmo kenčiančios Bažnyčios šauksmo neišgirdo „atsinaujinantis" Vatikanas. Nuotraukoje viduryje - Vengrijos vyskupai 1964 m. pripažįsta lojalumą komunistinei valdžiai. Vengrija - pirmoji komunistinė valstybė, pripažinta Vatikano. Laikraštis pavadino tai išdavyste.

Į originalo tekstą „Bažnyčia turi ir toliau reikšti savo nepritarimą tiems kenksmingiems mokymams ir veiklos būdams..." popiežius Paulius VI įterpė formuluotę „kaip ji darydavo ir praeityje" (išryškinta ankstesnėje citatoje - *red.*) ir pridėjo išnašą, kur išvardinami Bažnyčios dokumentai, kuriuose komunizmo reiškinys buvo aiškiai apsvarstytas ir pasmerktas:

„(16) Plg. Pijus XI, enciklika *Divini Redemptoris*, 1937 m. kovo 19 d.: AAS 29 (1937), 65-106 psl; Pijus XII, enciklika *Ad apostolorum Principis*, 1958 m. birželio 29 d.: AAS 50 (1958), 601-614 psl.; Jonas XXIII, enciklika *Mater et Magistra*, 1961 m. gegužės 15 d.: AAS 53 (1961), 451-453 psl.; Paulius VI, enciklika *Ecclesiam Suam*, 1964 m. rugpjūčio 6 d.: AAS 56 (1964), 651-653 psl. [aprobuotas angliškas vertimas red.]."

Taigi popiežius Paulius VI bent iš dalies pripažino Susirinkimo tėvų peticijos pagrįstumą ir, būdamas geras diplomatas, rado kompromisinį sprendimą, kur buvo suderinti trys prieštaringi tikslai: neuždelsti Susirinkimo uždarymo, pasmerkti komunizmą ir visai jo nepaminėti. [21]

Susirinkimo tėvai pradiniame Kreipimosi į pasaulį variante (1962 m. spalio 20 d.) iškilmingai pareiškė, kad šiandieninė Bažnyčia yra labiau nei bet kada reikalinga pasauliui, kad pasmerktų neteisingumo apraiškas ir neleistiną nelygybę. Bet kaipgi Bažnyčia tai gali padaryti po atidarymo Kreipimosi ir popiežiaus Jono XXIII pradėtos nutylėjimo strategijos? Kaip ji galėtų tai padaryti, nutylėdama šiuolaikinio pasaulio kruviniausią neteisybę? Jeigu ji nekalba apie komunizmą - apie reiškinį, kai žmogus išnaudoja kitą žmogų, tai iš tikrųjų ji nutyli apie patį tobuliausią kada nors egzistavusį išnaudojimą!

Paulius VI *Polpoto žudynių Kambodžoje aukos*

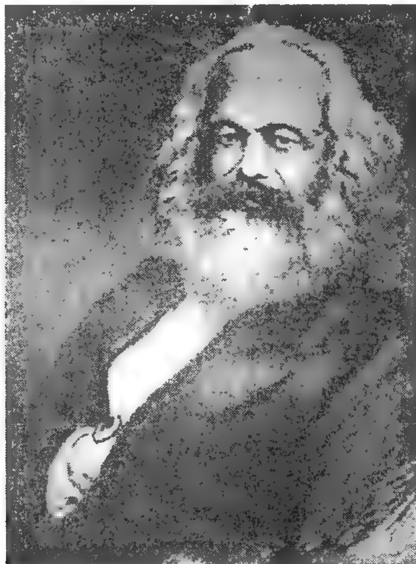
Jean Madiran rašo:

„Tas Šventojo Sosto duotas pažadas, kurį jis ir vykdė, buvo iš tikrųjų Bažnyčios misijos atsisakymas, Dievo, pačios Bažnyčios ir žmonijos išdavimas. Tai tamsus Bažnyčios istorijos puslapis, dvidešimtojo amžiaus Šventojo Sosto gėda." [22]

Be to, kaip galėjo „gerasis popiežius Jonas XXIII" sakyti, kad „Katalikų Bažnyčia pagaliau yra išlaisvinta nuo daugybės pasaulietinio pobūdžio kliuvinių, kurie ją varžė praeityje" (Atidarymo Kreipimasis, cit.), o vėliau ją suvaržyti Maskvos pateiktu veto?

Išsamiame Romano Amerio veikale Jota Unum *skaitome:* „Susirinkimo Atidarymo kalboje šlovinama šiuolaikinės Bažnyčios laisvė tuo metu, kai (ir tai pripažįstama toje pačioje kalboje) daug vyskupų

įmesti į kalėjimą už jų ištikimybę Kristui, kai dėl popiežiaus susitarimo Susirinkimas suvaržomas pažadu nesmerkti komunizmo. Nors šis prieštaravimas ir svarbus, jis atrodo antraeilis, palyginti su tuo fundamentaliu prieštaravimu, kuris atsirado mėginant Bažnyčios atnaujinimą grįsti atsivėrimu pasauliui ir paliekant nuošalyje svarbiausią, esmingiausią bei lemtingiausią pasaulio problemą, būtent komunizmą." [23]

IŠNAŠOS

9 žr. Tommaso Ricci, Quella Svista del Concillo, 30 Giorni, 1989 rugpjūtis-rugsėjis, 56-63 p.

10 Jean Madiran, Itineraires, Nr. 280, 1984 vasaris, 13 psl.

11 Card. Silvio Oddi, Giovanni del Mito.

12 G.Alberigo, op. cit., 427-428 psl.

13 Loc. cit., 59 psl.

14 Andrea Riccardi, Il Vaticano e Mosca, Laterza leid., 1993, VII skyrius, Fine della Condanna, inizio del Dialogo, 278 psl.

15 Andrea Riccardi, loc. cit., 281 psl.

16 žr. Itineraires, 70 nr., 1963 vasaris; 76 nr., 1963 balandis; 84 nr., 1964 liepa; 280 nr. 1984 vasaris; 285 nr., 1984 liepa. žr. ta pačia tema Si Si No No [itališkas leidimas], 1984 m. rugsejo 15 d.

17 Andrea Riccardi, Il Vaticano e Mosca, op. cit., 279 psl., 35 nr.

18 S. Schmidt, Agostino Bea, il Cardinale dell unita, Roma, 1987, 381 psl. Dar žr. E.Hales, La Rivoluzione di Papa Giovanni. Mondatori, 1968, 199 psl.: Taigi rugsėjo pabaigoje monsinjoras Willebrandsas nuskrido lėktuvu į Sovietų sostinę; ten jis dalyvavo Mišiose, kurias laikė arkivyskupas Nikodimas (Maskvos Patriarchato Užsienio ryšių skyriaus viršininkas) ir davė labai tvirtus pažadus, kad Susirinkimas neduos preteksto kilti polemikai apie komunizmą, kuri galėtų žeisti Sovietų ausis.

19 Andrea Riccardi, op. cit., 281-282 psl.

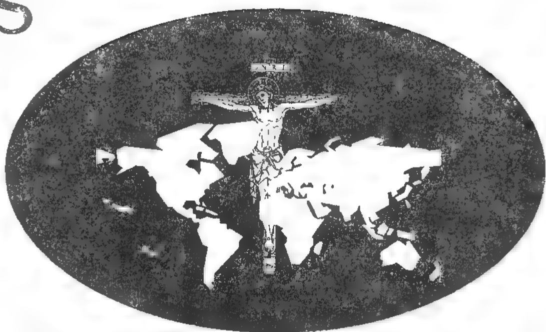
20 Ibid., 240-241 psl.

21 La Petizione scomparsa, atspausdinta 30 Giorni, 1989 rugsėjis, 62-63 psl.

22 Si Si No No [itališkas leidimas], 1984 m. rugsėjo 15 d.

23 Romano Amerio, Iota Unum [angliškas leidimas]. Sarto House, Kansas City, MO, 77 psl.

BAŽNYČIOS ŽINIOS

LIETUVOJE...

Pirmasis Brolijos prioras Lietuvoje kun. Eric Jacqmin, nuoširdžiai pamilęs mūsų šalį, supratęs jos žmonių lūkesčius, pasiryžęs dirbti, kad sugrąžintų jai katalikų Tradiciją. Nuotraukoje: Maironio muziejuje Kaune

Dėl užsitęsusių organizacinių darbų šis „Pulkim ant kelių" numeris išeina gerokai pavėluotai. 2003-ieji metai buvo skirti pastovios Brolijos struk-tūros – **priorato steigimui Lietuvoje**. Prioratą Brolijos vyresnybė nutarė įkurti 2002 metų birželį. Birželio 29 d. seminarijoje Zaitzkofene (Vokietija) buvo **išventintas pirmasis Brolijos kunigas iš Lietuvos – Edmundas Naujokaitis**. 2002 m. liepos 20 d. jis atšventė iškilmingas primicijas gimtajame Kaune, o rugsėjo 24 d. išvyko į savo pirmąją paskyrimo vietą – prioratą Varšuvoje. Jam teko pramokti lenkų kalbos, lankyti koplyčias įvairiuose Lenkijos miestuose, Minske ir Maskvoje bei dėstyti dogmatinę teologiją graikų apeigų katalikų seminarijoje Lvove.

Liepos 25 d. į Lietuvą **atvyko pirmasis prioras – flamandas Eric Jacqmin**. Jis energingai ėmėsi burti katalikų Tradicija besidominčius tikinčiuosius, užmezgė daug kontaktų su Lietuvos kunigais ir seminaristais. Pradėtos reguliariai laikyti tradicinės šv. Mišios

Vilniuje, Kaune ir Šiauliuose, bandyta pradėti veiklą ir Panevėžyje, Alytuje ir kituose miestuose. Spalį išnuomotas namas Kauno centre, V. Putvinskio gatvėje, kuriame laikinai įsikurs prioratas. Jo šventuoju globėju pasirinktas šv. Kazimieras, o gruodžio 8 d., Marijos Nekaltojo Prasidėjimo šventėje, visa priorato veikla paaukota Nekaltajai Marijos Širdžiai. Juk iš jo bus vykdoma misija ir Baltarusijoje bei Rusijoje, o šios misijos ypatinga globėja yra Fatimos Dievo Motina. Lapkričio 9 d. Taline, nuostabioje gotikinėje Niguliste (šv. Mykolo) bažnyčioje įvyko iškilmingos **pirmo Brolijos kunigo esto – Ivo Õunpuu primicijos**. Tai tik penktas estų tautybės katalikų kunigas po Reformacijos XVI amžiuje! Kun. Õunpuu gyvena Varšuvoje ir pradėjo reguliariai laikyti šv. Mišias Taline ir Tartu.

2003 pavasarį kun. Jacqmin skaitė **paskaitas apie Lietuvą** Paryžiuje, Versalyje, Lille ir kituose Prancūzijos miestuose. Paskaitomis ir laiškais siekiama sudominti mūsų veikla geradarius Vakarų Europoje bei Jungtinėse Valstijose – jų aukos yra vienintelis Brolijos darbo finansavimo šaltinis. Balandį pirmąkart Lietuvoje vėl iškilmingai švęsta **Didžiosios Savaitės ir Velykų liturgija** tradicinėmis apeigomis. Postulantūrą pradėjo **pirmieji trys Brolijos tretininkai lietuviai**. Balandžio 30 d. Kaune įvyko **kun. Jacqmin spaudos konferencija**, o po kelių dienų – vieša paskaita. Jo Ekscelencija akivysk. S. Tamkevičius bandė sutrukdyti gauti paskaitai savivaldybės salę – esą Brolija klastingai prisidengė Tėvo Damiano de Veusterio fondo vardu. Tačiau šis fondas sukurtas ne priedangai, o teisiniam dalies Brolijos veiklos įforminimui Lietuvoje – pati Brolija nėra įregistruota kaip atskira religinė organizacija, nes yra tik viena iš Katalikų Bažnyčios kongregacijų ir neturi savo atskiros jurisdikcijos tikintiesiems.

Birželio 4-10 dienomis įvyko bendra lenkų ir lietuvių **kelionė į Tradicijos piligrimystę nuo Chartres iki Paryžiaus**. Analogiškoje Šv. Petro brolijos maldinėje kelionėje keliskart yra dalyvavęs ir Jo Ekscelencija Šiaulių vysk. E. Bartulis. Lietuvių piligrimų buvo 29, Lenkijoje grupė pasipildė dar dvidešimčia. Nepaisant didžiulio krūvio (iki 40 km per dieną!), kelionė visiems paliko didžiulį įspūdį, savo didingumu pakerėjo Chartres, Monmarto katedros, Brolijos Saint Nicolas du Chardonnet bažnyčia. Pakeliui aplankytas Prahos senamiestis, Kelno katedra. Visur dalyvauta iškilmingose šv. Mišiose, bendrauta su Brolijos kunigais iš įvairių šalių. Iš viso piligrimystę Chartre pradėjo apie 2000 maldininkų, o Monmartre jų buvo apie 10000.

Brolijos veikla Lietuvoje

Pirmasis katalikų Tradicijos grąžinimo židinys buvusioje Sovietų Sąjungoje - Šv. Kazimiero prioratas Kaune. Jo atidarymo proga susirinkę priorato kunigai (iš kairės į dešinę): Prioras kun. J. Verlinden, svečias - Brolijos vadovas Rytų Europoje kun. Karl Stehlin, kun. W. Bösiger, kun. E. Naujokaitis ir Brolijos tretininkai postulantai

Sesuo Vanda Kučytė, norinti tapti Tradicijos seserimi, ir Brolijos tretininkai postulantai lankosi Brolijos generaliniuose namuose Menzingene (Šveicarija)

Kun. E. Naujokaitis pasakoja naujiems priorato lankytojams apie katalikų Tradicijos darbą Lietuvoje ir pasaulyje.

Birželio 21 d. pasirodė **žurnalistės L. Lavaste straipsnis "Lietuvos ryte"**, pradėjęs tikrą žiniasklaidos kampaniją prieš Lietuvos Katalikų Bažnyčią. Analogiška kampanija vyko JAV, Lenkijoje net atskiras laikraštis skirtas vien Bažnyčios puolimui. Vienintelis liberalios žiniasklaidos tikslas – pasimėgauti sensacijomis ir įkąsti Bažnyčiai, kuri šiandien taip gina moralę, o jos tarnai dažnai jos nesilaiko. Kartais tas pats laikraštis viename puslapyje skleidžia homoseksualizmo propagandą, o kitame piktinasi homoseksualizmo apraiškomis Bažnyčioje. Vakaruose atvirai pripažįstama, kad šios apraiškos – logiška pasekmė Bažnyčios „atsinaujinimo", įkvėpto liberalistinės Vatikano II Susirinkimo dvasios. Visa tai ir norėjo atskleisti liepos 4 d. suorganizuota **kun. Jacqmin spaudos konferencija**. Kun. Jacqmin pateikė pavyzdžių, kad vyskupai Vakaruose ne tik toleruoja iškrypimus, bet ir bando juos teoretiškai ginti bei organizuoja "kitos orientacijos" žmonių sielovadą. Deja, žurnalistai norėjo tik "pliotkų" apie Lietuvos kunigiją, o jų negavę, parašė nepalankius straipsnius. Brolijos kunigai taip pat nėra šventieji ir nesiima viešai teisti kitų žmonių moralinių prasižengimų. Brolija nenori veltis į parapinius skandalus, ji kelia tik esmines problemas ir nori prisidėti prie Bažnyčios krizės įveikimo.

Liepos 19-21 dienomis Lietuvoje **pirmąkart lankėsi Jo Ekscelencija vysk. Bernard Fellay**, Brolijos Generalinis vyresnysis. Jis susipažino su priorato steigimo reikalais, pagyrė kun. Jacqmin uolų darbą, susitiko su tikinčiaisiais (jų susirinko virš 60), Lietuvos kunigais ir vienuolėmis seserimis. Daug laiko skyrė nuoširdžiam pabendravimui su jaunomis šeimomis, kurios yra Tradicijos viltis visame pasaulyje. Visi buvo sužavėti vyskupo paprastumu, domėjosi jo dalykišku pasakojimu apie vizitus Romoje ir pokalbius su kardinolais. Brolijos „dialogas" su Roma tęsiasi, bet kol kas bijoma liesti Brolijos keliamas teologines problemas.

Rugpjūčio 20 d. kun. E. Naujokaitis grįžo į Lietuvą, o **kun. E. Jacqmin paskirtas atgal į Varšuvą**, iš kur jis važinės į Krokuvos ir Katovicų koplyčias. Antruoju Kauno **prioru paskirtas kitas flamandas, kun. Joseph Verlinden**, iki šiol daug metų vadovavęs Antverpeno prioratui. Jam talkins kun. Naujokaitis bei šveicaras kun. Werner Boesiger, kuris toliau rūpinsis misija Minske ir Maskvoje. Rugsėjo 11 d. kun. Verlinden atvyko į Lietuvą, atsivežė daug liturginės ir biuro įrangos. Prioratą vizitavo Varšuvos vadovas kun. Karl Stehlin, iki šiol organizavęs darbą Lietuvoje. Laikinai uždaroma koplyčia Vilniuje, buvusi nuomotame bute Goštauto g. Mūsų Brolijos Zaitzkofeno **seminarijoje Vokietijoje**

<u>**mokslus pradeda panevėžietis Ramūnas Labanauskas**</u>, iki tol studijavęs istoriją Vilniuje. Linkime jam stiprybės ir visų Viešpaties malonių!

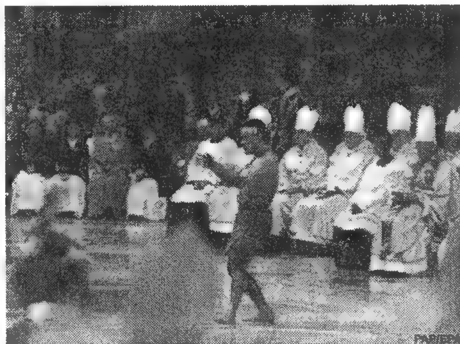
Spalio 5 d. kun. Naujokaitis <u>**pašventino nedidelę koplytėlę Pašilės kaime**</u> (Skuodo r.), kurią pastatė apylinkėje garsus tautodailininkas Kazimieras Krapauskas. Iškilmingose šv. Mišiose dalyvavo apie 120 žmonių iš Pašilės, Ylakių, Mažeikių, Skuodo, Klaipėdos. Deja, kol kas nėra galimybės koplytėlėje pradėti reguliarų šv. Mišių laikymą, nes tai kone tolimiausias nuo Kauno Lietuvos kampelis.

Žurnalo "Katalikų pasaulis" lapkričio numeryje pasirodė <u>**teol. lic. Remigijaus Oželio straipsnis apie Šv. Pijaus X Broliją**</u>. Jame pateikta daug tikrų faktų apie Brolijos įkūrimą ir veiklą, teisingai atspindimos Brolijos pažiūros, neskelbiama, kad jos kunigai nepripažįsta Jono Pauliaus II popiežiumi ar apskritai yra fundamentalistai, remiami dešiniųjų ekstremistų. Gaila, kad autorius nepabandė argumentuotai atsakyti į Brolijos kritiką II Vatikano teologijos ir reformų adresu. Kas nuoširdžiai pripažįsta, kad tarp tos teologijos ir viso ankstesnio Bažnyčios mokymo nebėra tęstinumo, tas gali suprasti, kodėl senas arkivyskupas staiga ryžtasi šventinti kitus vyskupus be popiežiaus mandato – tikėjimas yra aukščiau paklusnumo, tai sena katalikiškos moralės tiesa. Autorius rašo: „Anot lefebristų, tik tradiciškai veikianti Katalikų Bažnyčia yra teisinga ir turi realią teisę laisvai gyvuoti bei skleistis. O kitos bažnyčios ar religijos yra klaidingos, todėl tokios teisės neturi. Nekatalikiškos konfesijos ir nekrikščioniškos religijos kaip tokios neva veda į pražūtį." Tai yra ne kartą iškilmingai dogmatizuotos tiesos *„Extra Ecclesiam nulla salus"* (Už Bažnyčios nėra išganymo) paaiškinimas, ši dogma remiasi pačia Evangelijos esme, ją gynė Bažnyčios tėvai ir visi popiežiai iki Pijaus XII. Kas ją neigia, negali vadintis kataliku. O **Vatikano II susirinkimo skelbiama ekumenizmo ir religinės laisvės doktrina negali pasiremti**

<u>nė vienu</u> **Šv. Rašto, Bažnyčios tėvų ar Magisteriumo žodžiu!** Galiausiai, jei Brolija yra schizmatinė, tai kodėl su ja nemezgamas ekumeninis dialogas, kodėl tik be argumentų svaidomasi ekskomunikomis, **kodėl Brolijos teologai neapkaltinami erezija? Juk visa Brolijos problema – tikėjimo problema.** Popiežiškosios tarybos krikščionių vienybei skatinti pirmininkas kard. Edward Cassidy 1994 gegužės 3 d. davė tokį atsakymą į klausimą apie Brolijos statusą: „...Ekumenizmo [principų ir normų įgyvendinimo] vadovas neaptaria Šv. Pijaus X brolijos. Šios Brolijos narių situacija yra Katalikų Bažnyčios vidaus reikalas. Brolija nėra kita bažnyčia ar bažnytinė bendruomenė prasme, vartojama Vadove. Be abejonės, Mišios ir sakramentai, teikiami Brolijos kunigų, yra galiojantys, vyskupai yra galiojančiai, bet neteisėtai įšventinti."

Antroji straipsnio dalis gerokai silpnesnė. Teiginys "Štai dabartinis mišiolas, išleistas popiežiaus Pauliaus VI, sugrąžino liturgijai senąsias formas, kurios mūsų Bažnyčioje gyvavo VIII a." skamba naivokai bet kuriam, studijavusiam liturgijos istoriją. Autorius galėtų susipažinti su radikalia liturgijos reformos kritika, kurią išsako daugelis šiandieninių autorių, tarp jų ir kard. Ratzinger. Patartina perskaityti ir Beno Ulevičiaus knygą „Dieviškieji Rytai" („Aidai", 2002). Brolija puikiai supranta gyvą liturgijos vystymąsi ir neabsoliutizuoja kiekvienos šv. Pijaus V mišiolo rubrikos. Ji tik konstatuoja faktą, kad pop. Pauliaus VI išleistas mišiolas yra visai nauja ir su katalikų teologija sunkiai suderinama liturgija, todėl saugiau naudoti paskutinį iki jo išleistą mišiolą (1962 m.), kuris tarp kitko niekad nebuvo panaikintas ar uždraustas vartoti. O gal autorius galėtų nurodyti II Vatikano tekstą ar Pauliaus VI mišiolo rubriką, numatančią „liturginius sakralinius" šokius bažnyčioje, apie kuriuos rašo tame pačiame „Katalikų pasaulio" numeryje žurnalistė Z. Rimgailienė? Ar liturginiai šokiai irgi buvo įprasti Bažnyčioje iki VIII a.? Normaliam katalikui tai greičiau primena „moterį, apsivilkusią purpuru ir raudonu drabužiu" (Apr 17) ar „sunaikinimo pabaisą, stovinčią šventoje vietoje" (Mt 4,15).

„Liturginis" aborigeno šokis Šv. Petro bazilikoje (agentūra PAP)

... IR PASAULYJE

✧ Popiežiaus Jono Pauliaus II **enciklikoje "Ecclesia de Eucharistia" numatyta instrukcija** turėjo pasmerkti 37 ekscesus, šiandien pasitaikančius liturgijoje, tarp jų mergaičių ministravimą, plojimą ir šokius bažnyčioje. Dievo kulto kongregacijos prefektas kard. Arinze stipriai kritikavo „nekontroliuojamą kūrybiškumą" liturgijoje ir „pernelyg vaisingą vaizduotę", kuri prisidengia inkultūracijos vardu. „*Il Messagero*" pastebėjo, kad visi šie ekscesai nuolat matomi paties Šventojo Tėvo Mišiose. Ekstravagantiški šokiai ypač mėgiami kanonizuojant šventuosius iš misijų kraštų. Margai apsirengusios indės šoko ir Motinos Teresės beatifikacijos apeigose. Vienas aukštas kurijos atstovas pasistengė, kad Vatikane ruoštas dokumentas patektų į italų laikraštį „Jesus". Kilus protestams, rugsėjo 29 d. Instrukcija pakeista, galutinis variantas bus parengtas gruodį. Anglijos ir Velso vyskupų konferencija spalio mėnesį davė vyskupams visišką laisvę diecezijose leisti mergaitėms atliki ministranto tarnybą. Taip pat leidžiami „liturginiai šokiai". Berlyno kardinolas Georg Sterzinsky spalio 26 d. viešai gynė leidimą mergaitėms tarnauti ministrantėmis ir pareiškė, kad ši praktika liks ir toliau. Jį remia dauguma Vokietijos vyskupų. Tai rodo, kad Roma jaučiasi bejėgė paprieštarauti vyskupų konferencijoms. Tą pačią spalio 26 d. Regensburgo katedroje įvyko „Pasaulio misijų sekmadienio" pamaldos. Gotikinėje katedroje pagoniškus induistų šokius atliko grupė „Kala Kendra".

✧ „Die Tagespost" spalio 25 d. pranešė, kad Belgijos parlamento opozicinė krikščionių demokratų frakcija pateikė įstatymo projektą, jog **valstybinėmis nedarbo dienomis būtų paskelbtos pagrindinės musulmonų šventės**.

✧ Rugsėjo 30 d. Popiežiškosios tarybos tarpreliginiam dialogui prezidentas arkiv. Michael L. Fitzgerald Vatikano radijui pareiškė: remiantis popiežiaus Jono Pauliaus II „*Dominum et Vivificantem*", biblinį žodį **„Dvasia pučia kur nori"** galima aiškinti taip: „Šventoji Dvasia gali būti matoma kaip tiltas tarp religijų... Šventoji Dvasia veikia ne tik Bažnyčioje ir ne tik krikščionių širdyse, bet ir už Bažnyčios. Ji veikia visų žmonių širdyse. Mes vis sutinkame tikrai šventų asmenybių ir iš kitų religijų, žmonių, kurie turi Kažką, ką Dvasia nuveikė juose." O ką arkivyskupas mano apie Viešpaties žodžius: „ Tėvas jums duos kitą Globėją – Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengė priimti, nes jos nemato ir nepažįsta" (Jn 14,17)?

✧ Birželio 6 d. Olandijos mieste Breda atidarytas **didžiausias Europoje kazino**. Jis įrengtas... XVII a. seserų norbertiečių vienuolyne, restauruotame už 82 mln. frankų. Vienuolės jau paliko pastatą.

✧ Rugsėjo 20 d. Prancūzijos vyskupų "Informaciniame laiške" pranešta, kad **šalies parapijų skaičius bus sumažintas nuo 34595 iki 17555**. 1980 Prancūzijoje buvo 35000 kunigų, 2000 m. – 19000, greitai jų teliks 8000, todėl visose vyskupijose numatytas parapijų stambinimas. Pvz. Cambrai diecezijoje iš 452 parapijų beliks 51. "La Croix" rugpjūtį atliktos apklausos duomenimis, svarbiomis religinėmis šventėmis Kalėdas laiko 74% prancūzų, Velykas – 37%, Visus Šventuosius – 9%, Žolinę – 7%, Ramadaną – 6%, Sekmines – 4%. Į klausimą: "Ką veikiate šių švenčių metu?" 80% atsakė: "Praleidžiu su šeima", 41% - "Mąstau apie gyvenimo prasmę", 35% - "Einu į bažnyčią", 31% - "Meldžiuosi vienas". Šventės – paskutinė religijos liekana viešajame gyvenime, bet Europoje ir jos praranda reikšmę ir religinį turinį.

✧ Gegužės 12 d. federalinės teisėjos Cristina Garzon de Lascano sprendimu **Argentinoje uždrausta gaminti ir parduoti 97% kontraceptinių priemonių**. Dar 2002 m. gale trys Šv. Pijaus X brolijos kunigai įsteigė "Kovo 25 osios fondą" kovai prieš abortus. Vasarį fondas padavė į teismą Sveikatos ministeriją, leidusią pardavinėti kontraceptines piliules ir spirales, sukeliančias ankstyvą abortą. Fondas procesą laimėjo. Tai sukėlė tikrą audrą tarp aborto propaguotojų, nes sukliudytas milžiniškas biznis. Teisėja apšaukta teroriste, Brolija – Talibanu. Byla perduota apeliaciniam teismui, bet bus išgelbėta tūkstančiai gyvybių.

✧ Škotijos arkivyskupas Keith Patrick O'Brien, rugsėjį popiežiaus pakeltas kardinolu, ėmė viešai **raginti Bažnyčią įsileisti homoseksualistus ir vedusius kunigus bei leisti kontracepciją**. Apie homoseksualius kunigus jis sakė: "Jei jie gyvena celibate, Dievas palaimins šiuos vyrus." 1996 jam pavaldus Argyll vyskupas Roderick Wright paliko tarnystę ir vedė išsiskyrusią moterį, jau turėdamas 15 metų sūnų. 1999 vyskupų sinode arkivysk. O'Brien kritikavo Romos kurijos "lobistus", kurie blokuoja diskusijas dėl celibato. Spalio 7 d. Edinburgo katedroje jis turėjo viešai atlikti Tikėjimo išpažinimą ir išpažinti katalikų mokymą dėl celibato, homoseksualizmo ir kontracepcijos. Tai liepė padaryti Roma per apaštalinį nuncijų

Anglijoje. Jau sekančią dieną kardinolas vėl kalbėjo, kad diskusija šiomis temomis lieka atvira.

✦ Liverpulio (Anglija) vyskupas augziliaras Vincent Malone rugsėjo mėn. pasirodžiusioje savo knygoje **siūlo leisti moterims klausyti išpažinčių ir duoti išrišimą**. Esą daugeliui būtų maloniau eiti išpažinties pas moteris, nes „jos įkvepia daugiau pasitikėjimo nei vyrai". Pasauliečiams reikėtų leisti teikti ir Ligonių patepimą. Vyskupas yra atsakingas už Anglijos ir Velso vyskupų konferencijos ryšius su katalikių moterų organizacijomis.

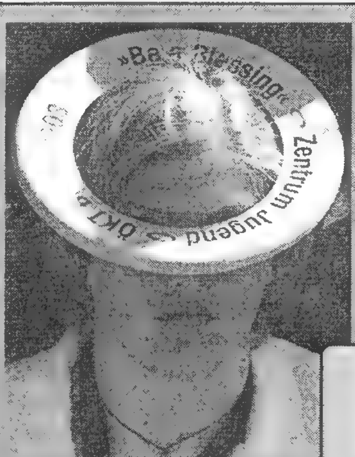
✦ Birželio 3 d. paskelbtos Tikėjimo mokslo kongregacijos **„Pastabos dėl homoseksualių asmenų sąjungų** teisinio pripažinimo projektų" sukėlė audringą homoseksualistų organizacijų protestą visoje Europoje. Ruošiamo visuotinio tokių sąjungų įteisinimo Europos Sąjungoje akivaizdoje toks dokumentas atrodo anachronistiškai. Italijos gėjų grupė "Arci Gay" surengė demonstraciją prie Vatikano. Italijos Radikalų Partija paskelbė: "Šis naujas homofobinis dokumentas yra nauja ataka prieš asmens laisvę ir pačių esmingiausių pilietinių teisių pažeidimas." Pateikti skundai Romos miesto teismui, Europos komisijai ir Europos parlamentui. Airijoje šio dokumento paskelbimas gali būti legaliai interpretuojamas kaip neapykantos skleidimas ir baudžiamas iki 6 mėn. kalėjimo. Gėjų interneto puslapiuose grasinama imtis priemonių uždrausti Bibliją kaip neapykantą skatinančią knygą. Dokumentą pasmerkė ir Šveicarijos gėjų organizacijos.

Dar 2002 spalio 3 d. Šveicarijos katalikų vyskupai **pasmerkė bet kokią diskriminaciją prieš homoseksualistus** ir atsiprašė už tokią diskriminaciją praeityje, vykdytą Bažnyčios ir krikščionybės vardu. Vyskupai nepritarė homoseksualių porų bažnytinės santuokos įvedimui, bet sutiko, kad būtų įvesta civilinė santuoka. Lozanos, Ženevos ir Fribūro vysk. Genoud pareiškė: „Bažnyčia neatmeta homoseksualių asmenų, nes nė vienas pats nepasirenka tapti homoseksualiu. Meilė tarp dviejų homoseksualių partnerių gali būti labai didelė, labai nuoširdi. Bet tokia sąjunga negali būti sulyginta su krikščioniška santuoka, kuri išgyvenama, kaip moko Biblija ir Bažnyčia, tarpusavio papildyme ir skirtingume, t. y. heteroseksualiai." Taigi vyskupų konferencijos vėl pasirodė „pažangesnės" už „konservatyvią" Romą.

✦ Lapkričio pradžioje naujasis **anglikonų Kenterberio „arkivyskupas" Rowan Williams aplankė popiežių** Joną Paulių II. Jo pirmtakas George

Carey aplankė Vatikaną šešis kartus. Williams suklupo prieš popiežių ir pabučiavo jo žiedą – jurisdikcijos ženklą. Popiežius, laikydamas jo ranką savojoje, irgi pabučiavo šio žiedą. (Tai buvo žiedas, kurį pop. Paulius VI dovanojo Williamso pirmtakui M. Ramsay). Kaip suprasti tokį popiežiaus veiksmą? Juk pagal Leono XIII encikliką "Apostolicae curae", anglikonų šventimai negalioja. Williams yra pasaulietis, vadovaujantis protestantiškai, katalikus persekiojusiai sektai. Be to jis garsus savo itin liberalia teologija ir aktyviai remia pagarsėjusius viešai homoseksualių asmenų šventinimus New Hampshire (JAV) bei Reading (Anglija) anglikonų "vyskupais".

✧ Gegužės 28 – birželio 1 dienomis Berlyne vyko pirmoji **ekumeninė "Bažnyčios diena"**. Ji pakeitė iki tol kas 4 metus vykusią "Katalikų dieną", kurios tikslas buvo sustiprinti katalikų sąmoningumą protestantų valdomoje Vokietijoje. Šiemet joje dalyvavo 200000 žmonių, daugiausia protestantų. Buvo tikėtasi spontaniškos bendros Komunijos su protestantais, bet popiežius tam užkirto kelią enciklika "Ecclesia de Eucharistia". Svečiais buvo Dalai Lama, kancleris G. Schröder, gyvenantis su ketvirta sugyventine. Nepaisydamas draudimų, austras kunigas Gotthold Hasenhüttl, teologijos profesorius Sarbriukeno universitete, demonstratyviai laikė

Ekumeninė „šventoji". Tokios „aureolės" buvo išdalintos jauniesiems dalyviams. Būtų juokinga jeigu nebūtų liūdna. Tai įžeidė dangaus šventuosius, nes susitikime dalyvavo ir protestantai, kurie netiki šventaisiais.

Katalikų kunigas Gotthold Hasenhüttl švenčia „Mišias" protestantų bažnyčioje Berlyne. Krepšeliuose ir bokaluose - Švč. Kristaus Kūnas ir Kraujas - (jei šis kunigas tuo netiki - konsekracija negaliojanti)

bendrą Eucharistiją su protestantų pastore Brigitte Enzer-Probst liuteronų Getsemanės bažnyčioje, dalyvaujant 2000 katalikų ir protestantų. Pamoksle kunigas pareiškė: „Kas atstumia kitus, tas pats save nustumia nuo Kristaus buvimo. Kas perskiria, tas atskiria pats save ir sukuria pasidalinimą savyje." Pastorė, feministinės teologijos atstovė, ceremonijoje meldėsi: „Viešpatie, išvaduok mus nuo Tėvų, kurie mus saugo." Vokiečių vyskupai atsiribojo nuo šios interkomunijos, bet neskyrė jokių kanoninių bausmių. Prof. Hasenhüttl yra atviras eretikas, savo publikacijose neigiantis asmeninio Dievo buvimą ir Bažnyčią kaip Kristaus įsteigtą instituciją. Nepaisant to, jis jau 30 metų dėsto klierikams.

Spalio 4 d. laikraštis „Die Tagespost" paklausė kardinolo J. Ratzingerio: „Ar artimoje ateityje katalikai ir liuteronai prieis iki bendravimo prie altoriaus?" Kardinolas atsakė: „Aš pasakyčiau: žmogiškai kalbant - ne." Jis nurodė šias dvi priežastis: „Vidinis evangelinių bendruomenių susiskaldymas" ir „išliekantys fundamentalūs skirtumai tarp bendruomenių, kilusių iš XVI a. Reformacijos, ir Katalikų Bažnyčios".

✦ Žymus Holivudo aktorius ir režisierius **Mel Gibson sukūrė filmą „The Passion"** („Kančia"), realistiškai vaizduojantį paskutines dvylika Jėzaus gyvenimo valandų. Religiniai filmai Holivudui nepelningi, todėl visą filmo kūrimą (25 mln. dol.) Gibson finansuoja pats. Visas tekstas yra lotynų ir aramėjų kalba, be vertimo ir subtitrų. Filmo premjera – 2004 m. Pelenų dieną.

Televizijos „Fox News" paklaustas, ar filmas neįžeis žydų, Gibson atsakė: „Gali būti, bet ne toks yra jo tikslas. Jo tikslas yra papasakoti tiesą. Norėjau būti tiek ištikimas tiesai, kiek tik įmanoma... Juk jis numirė už visą žmoniją ir kentėjo už visą žmoniją. Todėl kiekvienas, kuris nusideda, turi matyti, kokią jis čia vaidina rolę ir kokią neša kaltę." Radikali sionistinė organizacija „Anti-Defamation League" ir įtakinga Amerikoje žydų masonų ložė B'nai B'rith pasmerkė filmą kaip antisemitinį, nes žydai jame vaizduojami neigiamai, esą jie kalti dėl Jėzaus mirties. „The New York Times" pradėjo kampaniją prieš filmą, jiems pritaria JAV vyskupų konferencija. Tačiau dauguma katalikų ir protestantų remia filmo projektą. Gibson visada smerkė antisemitizmą, kitaip jis nebūtų padaręs karjeros žydų valdomame Holivude. Spalį žurnalui „The New-Yorker" jis skundėsi, kad yra žydų persekiojamas „kaip Jėzus". Jis iškirpęs kelias kontroversiškas scenas, nes bijo dėl savo saugumo.

Mel Gibson tėvas – Australijos sedevakantistas (nepripažįsta

popiežių po Pijaus XII). Sūnus – nuosaikus tradicionalistas, pripažįsta popiežių, bet atmeta II Vatikano reformas. Kasdien dalyvauja privačioje koplyčioje laikomose tradicinėse šv. Mišiose. 20 metų ištikimas žmonai, turi 7 vaikus, pasisako už tradicinę šeimą.

Rugsėjį kardinolas Dario Castrillon Hoyos pasakė agentūrai „Aciprensa": „Filmas skatina mus maldai ir apmąstymui, taip pat tikrai kontempliacijai. Mel Gibson pasiekė kažką nepaprasto. Nuostabia technika jam pavyko atgaivinti Jėzaus Kristaus kančią, mirtį ir Prisikėlimą šiandienos žmonėms. Viena iš geriausių šio filmo savybių, kad jis gerai mums parodo nuodėmės ir savanaudiškumo baisumą ir atperkančią meilės jėgą... Šis filmas yra meno ir tikėjimo triumfas." Čikagos kardinolas Francis George: „Tie, kas mano, kad pati Kančios istorija yra antisemitinė, tokiu laiko ir šia istorija pagrįstą filmą... Mums, kurie netikime, kad Kristaus mirtis už mūsų nuodėmes yra antisemitizmas, manome, kad mes visi esame šios mirties priežastis ir regime čia tik romėniško egzekucijos metodo brutalumą." Tačiau kard. Walter Kasper laiške Antidefamacinei lygai teigia, kad kardinolo Hoyos pagyrimai yra „grynai asmeniniai". Hoyos ir arkivysk. John Foley (Popiežiškosios komisijos socialiniams ryšiams prezidento) pozityvūs komentarai „jokiu būdu neatspindi oficialios Vatikano pozicijos". Be komentarų.

✦ Čikagos kardinolas Francis George rugsėjį parašė įžangą Tarptautinio liturgijos studijų komiteto (C. I. E. L.) konferencijos medžiagai, kurioje **pabrėžia tradicinės liturgijos vertę**. Anot jo, „pats Šventasis Tėvas neseniai pastebėjo šv. Pijaus V mišiolo grožį ir gilumą. „Platesnis 1962 m. Romos mišiolo naudojimas, jo autorizavimo kontekste [pagal Pijaus V leidimą jį amžinai visiems kunigams naudoti. – Red.], turėtų būti kažkas daugiau nei nostalgiškas garbingo ritualo atgaivinimas... Turiu viltį, kad esame liudininkai aušros tikro Katalikų Bažnyčios liturgijos atnaujinimo, kaip to norėjo Vatikano II Susirinkimas." C. I. E. L. kvietimu kard. Jorge Medina Estevaz lapkričio 22 d. Paryžiaus St. Eugene bažnyčioje laikė tradicines šv. Mišias, minint šimtąsias šv. Pijaus X dokumento „*Tra le sollicitudine*" išleidimo metines.

ŠV. PIJAUS X BROLIJOS LEIDINIAI RYTŲ EUROPAI

Lietuvių kalba:

PULKIM ANT KELIŲ. Už katalikų Tradiciją. Šv. Pijaus X kunigų brolijos leidinys Lietuvai.

Rusų kalba:

„Молись за нас", ежеквартальный журнал.
„Покров", альманах Российских католиков. (Numeriai 1-16).
„20 лет после церковного собора. Положение Церкви в свете Фатимы", О. Ф. Шмидбергер.
„Бомбы замедленного действия Второго Ватиканского Собора", О. Ф. Шмидбергер.
„Экон. Крестовой поход. О духовном кризисе Церкви и деятельности Братства Св. Пия X",
„Дорога в ад. Доклад о рок-музыке",

Lenkų kalba (Leidykla „Te Deum", pilną katalogą žr. www.tedeum.pl):

„Zawsze Wierni", Šv. Pijaus X kunigų brolijos leidinys. Išeina 6 kartus per metus.
„Oni jego zdetronizowali", Abp. M. Lefebvre.
„Kapłaństwo katolickie", ks. F. Schmidberger.
„Przekazałem co otrzymałem", ks. F. Schmidberger.
„Hoc est enim corpus meum", ks. Stephan Maessen.
„Ruch Charyzmatyczny", ks. Karl Stehlin.
„Msza święta", ks. Feliks Cozel T. J.
„Kosciol przesiąknięty modernizmem", Abp. M. Lefebvre.
„Kryzys w Kosciele", Bp. B. Fellay.
„O komunii ne rękę i podobnych nadużyciach",
„Kazania", Abp. Lefebvre.
„Jezus Król Miłosci", Ojciec Mateo.
„Święty Atanazy - obrońca wiary",
„Katechyzm o kryzysie w Kościele", O. Matthias Gaudron.
„Ona zetrze glowę twoją. Rozważania maryjne", O. Robert Mäder.
„Jestem katolikiem. Rozważania antyliberalne", O. Robert Mäder.

„Droga krzyżowa. Rozważania wielkopostne", O. Robert Mäder.
„Serce naszej wiary. Rozważania o Mszy świętej", O. Robert Mäder.
„Katechyzm Maryjny", O. Gabriel Roshini.

Popiežių enciklikos

Ojca Św. Piusa XI „*Mortalium Animos*" o popieraniu prawdziwej jedności religii.
Ojca Św. Leona XIII „*Humanum genus*" przeciwko masonerii.
Ojca Św. Piusa XI „*Quas primas*" o ustanowieniu święta Pana Naszego Jezusa Chrystusa Króla.
Ojca Św. Leona XIII „*Immortale Dei*" o państwie chrześciańskim.
Ojca Św. Piusa X „*Pascendi Dominici gregis*" o zasadach modernistów.
Ojca Św. Piusa XII „*Mediator Dei*" o liturgii.
Ojca Św. Piusa XII „*Mystici Corporis*" o Kościele, Mistycznym Ciele Chrystusa.
Ojca Św. Piusa XII „*Summi Pontificatus*" pod znakiem Chrystusa Króla.
Ojca Św. Piusa XI „*Miserentissimus Redemptor*" o wspolnym naszym obowiązku wynagradzania Najświętszemu Sercu Jezusowemu.
Ojca Św. Piusa XI „*Divini illius Magistri*" o crześciańskim wychowaniu młodzieży.
Ojca Św. Piusa XII „*Humani generis*" o pewnych fałszywych poglądach zagrażających samym podstawom nauki katolickiej.
Ojca Św. Leona XIII „*Satis cognitum*" o jedności Chrystusowego Koscioła Katolickiego.

FILMAI!

Katalikai turi teisę žinoti, kas vyksta jų Bažnyčioje!

SIŪLOME JŪSŲ DĖMESIUI FILMUS (Video CD formatu)

„Ką mes praradome ir kelias į atstatymą“ (lietuvių kalba). Faktai apie didžiausią istorijoje krizę Katalikų Bažnyčioje, sukeltą modernistinių reformų ypač apie „reformų“ sudarkytą Bažnyčios širdį – šventąją liturgiją. Visi kadrai - iš katalikų parapijų, tokie liturgijos iškraipymai vyksta ne tik JAV, bet ir praktiškai visose pasaulio šalyse, išskyrus bene tik Lietuvą ir Lenkiją. Jei mes, Lietuvos katalikų kunigai ir tikintieji bendromis jėgomis ryžtingai nepasipriešinsime modernizmui dabar, po poros dešimtmečių Lietuvos bažnyčiose matysime tai, ką šiandien matome šiame filme.

Mišios St. Nicolas du Chardonet bažnyčioje - Sekmadienio tradicinės šv. Mišios vienoje iš daugelio bažnyčių mūsų Brolijos turimų visame pasaulyje – barokinėje Šv. Mikalojaus bažnyčioje Paryžiuje netoli garsiosios *Notre Dame* katedros. Matant daug jaunų ir senų žmonių, giedančių grigališkąjį choralą, aišku, kad į tradicinę liturgiją aktyviai įtraukiami tikintieji.

Introibo ad altare Dei (Žengsiu prie Dievo altoriaus). Mokomasis filmas su šv. Mišių įrašu iš mūsų priorato Varšuvoje specialiai kunigams, norintiems išmokti aukoti tradicines šv. Mišias.

Asyžiaus dvasia (anglų arba rusų kalbomis). Filmas apie popiežiaus Jono Pauliaus II organizuotą pasaulio religijų susitikimą Asyžiuje ir jo įkvėptą per pasaulį nusiritusią panašių susitikimų bangą. Matysime Budos stabą ant altoriaus Šv. Petro bažnyčioje Asyžiuje ir jam aukojamus smilkalus, pusnuogių aborigenų pagoniškus religinius šokius prie altoriaus katalikų katedroje Kanberoje, Australijoje ir daug panašių kadrų. Matome „Sunaikinimo pabaisą stovinčią šventoje vietoje” (Mt 4,15).

Ecône. Kunigai rytdienai (anglų kalba). Filmas apie pirmąją pasaulyje Šv. Pijaus X brolijos kunigų seminariją Ecône, Šveicarijoje, Romos oficialiai patvirtintą ir gerai įvertintą. Brolijos įkūrėjas arkivysk. Marcel Lefebvre komentuoja esminius skirtumus tarp kunigų formacijos tradicinėse ir „moderniose“ kunigų seminarijose, tarp tradicinio kunigo – tarpininko tarp Dievo ir žmonių, Mišių aukos Dievui aukotojo, ir povatikaninio kunigo – labiau bendruomenės pirmininko, socialinio darbuotojo. Rodomi kadrai iš kunigų šventimų Ecône seminarijoje ir kitų didingų tradicinių ceremonijų. Galime suprasti, kad Tradicija – Bažnyčios ateitis, su Dievo pagalba įveiksianti dabartinę krizę.

FILMAI!

PAMALDŲ TVARKA

KAUNAS: Šv. Kazimiero koplyčia, V. Putvinskio g. 37 (įėjimas iš K. Donelaičio g., VDU kieme.)

Sekmadieniais: 9.30 Rožančius, 10.00 Giedotinės šv. Mišios su pamokslu, po jų – Švč. M. Marijos Valandos ir paskaita.

Šiokiadieniais:

I-III: 7.15 Šv. Mišios, 18.00 Rožančius, 18.30 Šv. Mišios.

IV: 7.15 Šv. Mišios, 17.30 Švč. Sakramento adoracija su Rožančiumi, 18.30 Šv. Mišios.

V: 7.15 Šv. Mišios, 17.45 Kryžiaus kelias, 18.30 Šv. Mišios.

VI: 7.15 ir 8.00 Šv. Mišios.

*Šv. Mišios laikomos tradicinėmis Romos apeigomis lotynų kalba.

*Šv. Mišių 7.15 kartais gali nebūti – prašome iš anksto pasiteirauti.

*Yra galimybė atlikti išpažintį, gauti kitus sakramentus, įsigyti katalikiškos literatūros ir vaizdinės medžiagos.

ŠIAULIAI: Filharmonija, Aušros al. 15, 2 aukšto salė.

Kas antrą šeštadienį (pradedant nuo 2003.12.06): 11.30 Rožančius, 12.00 Giedotinės šv. Mišios su pamokslu, po jų – paskaita.

TURINYS

PULKIM ANT KELIŲ. Už katalikų Tradiciją.
Šv. Pijaus X kunigų brolijos leidinys Lietuvai.
Platinamas nemokamai.

Redaktorius: kun. Joseph Verlinden.

 Priorato ir redakcijos adresas:
V. Putvinskio g. 37, 3000, Kaunas.

 Tel./faks. 8 37 224469,

 Tel. pasiteiravimui: 8 614 03208.

 El. paštas: sspx@takas.lt.

 Interneto puslapis.: www.sspx.lt.

 Nuoširdžiai dėkojame už aukas: Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas, kodas 9202198, sąskaita Vilniaus banko Kauno filiale Nr. 704448, banko kodas 70440.

Tegul Betliejaus Kūdikėlio šviesa
pripildo Dievo malone visus metus